XXXVI. ÉVFOLYAM, 39. SZÁM Ára: 2,80 Ft 1980. SZEPTEMBER 25.

Sajdik Ferenc rajza

JAVÁBAN TART A SZÜRET A KELETINÉL

Szállj, díszmadár

„A díszbaromfi is kezd státusszimbólum
lenni" – nyilatkozta egy rákoscsabai
tenyésztő a Hétfői Híreknek, elmondva, hogy kiállításokon, be-
mutatókon megszólítják olyanok is, „akikről lesír, hogy fogal-
muk sincs a madárról, de úgy vélik, hogy jól mutatna a kert-
ben". Például egy fénylfácán, egy fürjfácán, esetleg egy manda-
rinréce, vagy akár egy páva – csak a pulykát kerüli el az ilyen
előléptetés, hiszen azon az utcasoron, ahol egyetlen páva van,
már egyik szomszéd sem fog pulykát alkalmazni díszbaromfinak.
Egy-egy díszbaromfi – ezt is ebből a nyilatkozatból tudtam meg
– 50–60 000 forintot is ér, persze csak a tenyésztett díszbarom-
fik, a többiek ugyan általában jóval magasabb összegbe kerül-
nek, de kevesebbet érnek. Ezekkel azonban nem Tóth Sándor –
az idézett tenyésztő – és társai foglalkoznak.

Talán emlékeznek a tavaly kipattant díszcserjeügyre: a budakalászi Kék Duna halászati szövetkezet parképítő részlegében másfél milliós csalást leplezett le a rendőrség: néhány alkalmazott magánszemélyektől vásárolt díszcserjéket adott el saját zsebre a megrendelő állami vállalatoknak és szövetkezeteknek, sőt eladtak nemlétező díszcserjéket is. Sokáig nem értettem, miért kell annyi díszcserje manapság a vállalatoknak, ha pedig kell, hogyan fordulhat elő, hogy nem veszik észre, ha a kifizetett növényből még egy levél, vagy egy bogyó sem érkezik meg. Most azonban, a tenyésztő nyilatkozata nyomán sejteni kezdtem az okát: az állami és a szövetkezeti szektor ez esetben messze megelőzte a maszek kerttulajdonosokat. Miután a díszre sokan igen fogékonyak, jóval előbb „ráharaptak" az új státusszimbólumra. Ebben az ügyben ugyanis annyi díszbaromfi, sőt díszmadár gyűlt össze, hogy annak töredéke is díszére válna egy villasornak.

Mindebből azonban ne következtessenek arra, hogy elítélem egyes kerttulajdonosok madár-igényét: ha valakinek a tisztes jövedelméből telik házra, kertre, miért ne spórolhatna össze egy díszbaromfit is – de azért néhol, és nemcsak maszek-kertekben, elkelne egy-egy madárijesztő is, egyáltalán nem díszként.

Földi Iván

A betű hatalma

Mintha csak összebeszéltek volna: szinte egyugyanazon a napon jelent meg glossza ugyanarról a témáról, két különböző lapban, az Esti Hírlapban s az Élet és Irodalomban. Egyik kollégám morgolódva, a másik gúnyolódva pellengérezte ki a „premier előtti bemutató" gyakorlatát. Mindketten helyesen mutattak rá, hogy ez megzavarja a közönséget, gyakran zavarba hozza a – közönség tájékoztatását szolgálni kívánó – filmkritikát és mindezeken kívül nincs is értelme. Merthogy egy filmnek éppen akkor van a premierje, amikor bemutatják és nem előtte. Vagy ha így jobban tetszik: akkor tartják meg a premierjét, amikor bemutatásra kerül.

A magam részéről harmadiknak – azaz valószínűleg: sokadiknak – szívesen csatlakozom az előttem szóló két szerző bíráló megjegyzéseihez, ha egyáltalán szükség lenne rá még. Ám úgy tűnik, szükségtelen immár a kritika, a két glosszával egyetért a filmforgalmazás is. Lám, nyugtázom meghatottan, mit ér a nyomtatott szó! Íme, tűnődöm örömmel, mily gyorsan célba ér a jobbító szándék! Ugye-ugye, ismételgetem magamban biztatásként is, mekkora a glossza hatalma!

Nem szavakban, esetleg üresnek is tűnhető hízelgő helyeslésben nyilvánult meg az egyetértés, nem a két szerkesztőséghez intézett elismerő levéllel nyugtázta a Mokép (vagy a Fömo?) a kritizáló hírlapírók igazát. Hanem tettekkel, aranyat érő cselekedettel. Augusztusban hangzott el a bírálat, és tessék csak megnézni a szeptemberi moziműsorokat: seholsem találni már azt a szöveget, hogy „premier előtti bemutató". Felismerték tehát hibájukat, megváltoztatták a téves gyakorlatot?

Ne kergessünk utópisztikus illúziókat, azt azért még nem tették meg. A fából vaskarika gyakorlat, a kört négyszögesítő praxis maradt – csupán a gyerek nevét változtatták meg.

A „premier előtti bemutató"-t most – „országos megjelenés előtt"-re keresztelték át...

Barabás Tamás

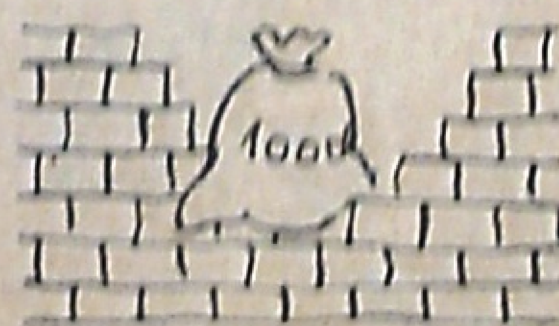

Volt, nincs, van

Még mindig tudok csodálkozni, ez nyilván valamiféle velem született gyengeség. Példát mondok. Valamikor a nyár elején nyilatkozatot hallottam a rádióban, arról a nehéz helyzetről, amibe a Sió nevezetű ivólé jutott. A fóliával bélelt tasakhoz nincs ez, nincs az, a gyártása átmenetileg vagy végleg megszűnik. Ezért nem kapható. Már nem is reklámozzák. És mit látok? Vége a nyárnak, de a boltokban annyi Sió ivólé sorakozik, amennyiről a Sió-ivás megszállottjai régebben nem is álmodozhattak. Él a lé, feltámadott, vagy meg se halt. Egyéb, alaposan közhírré tett ilynemű innivalókért viszont térdig lejárhatja a lábát az ember. Pardon, az állampolgár, mert így illik mondani.

Másik példám. Olvasom, hogy a normális – nem édesített – kétszersült évekig kimaradt a rászorulók életéből. Oka nagyon egyszerű, nem felfoghatatlan: influenzában megbetegedett az a hat pék, aki a kétszersültet készítette az egyik fővárosi pékségben. Nem most, régen. A doktor bácsi nyilván azt tanácsolta nekik, hogy ha nem akarnak visszaeső influenzások lenni, tartózkodjanak a kétszersülttől, mert abban lakozik a vírus. Most a Vas megyei Sütőipari Vállalat kap a pestiektől egy nagyteljesítményű szeletelőgépet, s bár a gyártás munkaigényes, a szombathelyiek nem félnek sem ettől, sem az influenzától. Ismét megoldódik tehát egy olyan probléma, amelynek előállítása nagy energiákat köthetett le. Várom az időt, amikor kutatóintézeteink együttműködésével megszületik a bolhafelfúvó gép, amelynek segítségével hazai alapanyagból is sorozatban gyárthatunk elefántokat.

Marthy Barna

Tanulópénz

Ezúttal szeretném kijelenteni, hogy nincs több pénzem. Legalábbis tanulópénzem, amit fizetek már évek óta több millió társammal együtt. Elfogyott.

Annak idején, amikor az M7-es autópálya építésénél mutatkoztak bizonyos problémák, és a sztráda egyes szakaszait úgyszólván teljesen újjá kellett építeni, az illetékesek azt mondogatták: a tanulópénzt meg kell fizetni. Ezt még elfogadtam, hisz nálunk valóban akkor építettek először autópályát (igaz, másutt már jóval előbb kiviteleztek viszonylag használható sztrádákat, de mégiscsak szebb az önállóság, még ha tanulópénzzel is jár együtt).

A baj az, hogy azóta is fizetjük a tanulópénzt. Láthattuk a televízióban a legújabb kórházunk építése körüli kálváriát, ahol a hibaözönért mi fizetjük a tanulópénzt, sőt, ebből a tanulópénzből jutalmazták meg azokat, akik határidő előtt átadták a selejtes munkát.

Gondolom, fizetünk majd némi tanulópénzt a korszerűsített Bécsi út után is, amelyet augusztus 20-án adtak át rendeltetésének, ám kilenc nap elteltével már lezárták az egyik forgalmi sávot, és hozzákezdtek az úttest részleges felbontásához.

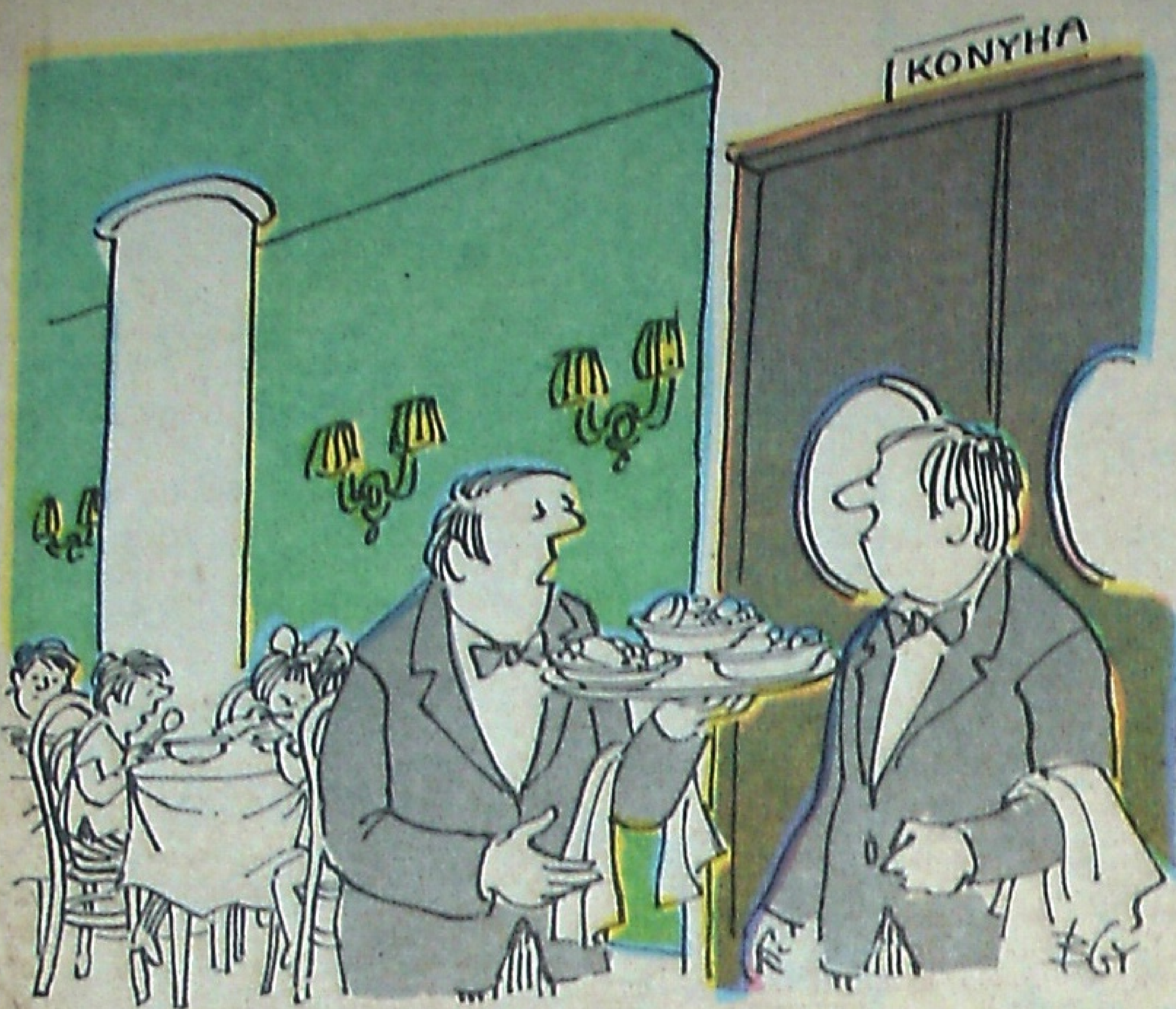
Elgondolkoztam: ha a mi tanulópénzünket felajánlanánk az UNESCO-nak, bizonyos, hogy még a legelmaradottabb pápuák és eszkimók is elvégeznének legalább egy egyetemet, a mi általános iskoláink első osztályosai pedig egy-egy piros korongot kapnának például a maghasadással kapcsolatos tudományos munkájukért.

Igaz, Ybl Miklós vagy Steindl Imre soha nem vett föl ilyen tanulópénzt, csak alkottak, olyan időtálló műveket, melyek közül nem egy még a háború minden zivatarát is kiállta, viszont sok mai építmény még egy közepes záport is nehezen visel el.

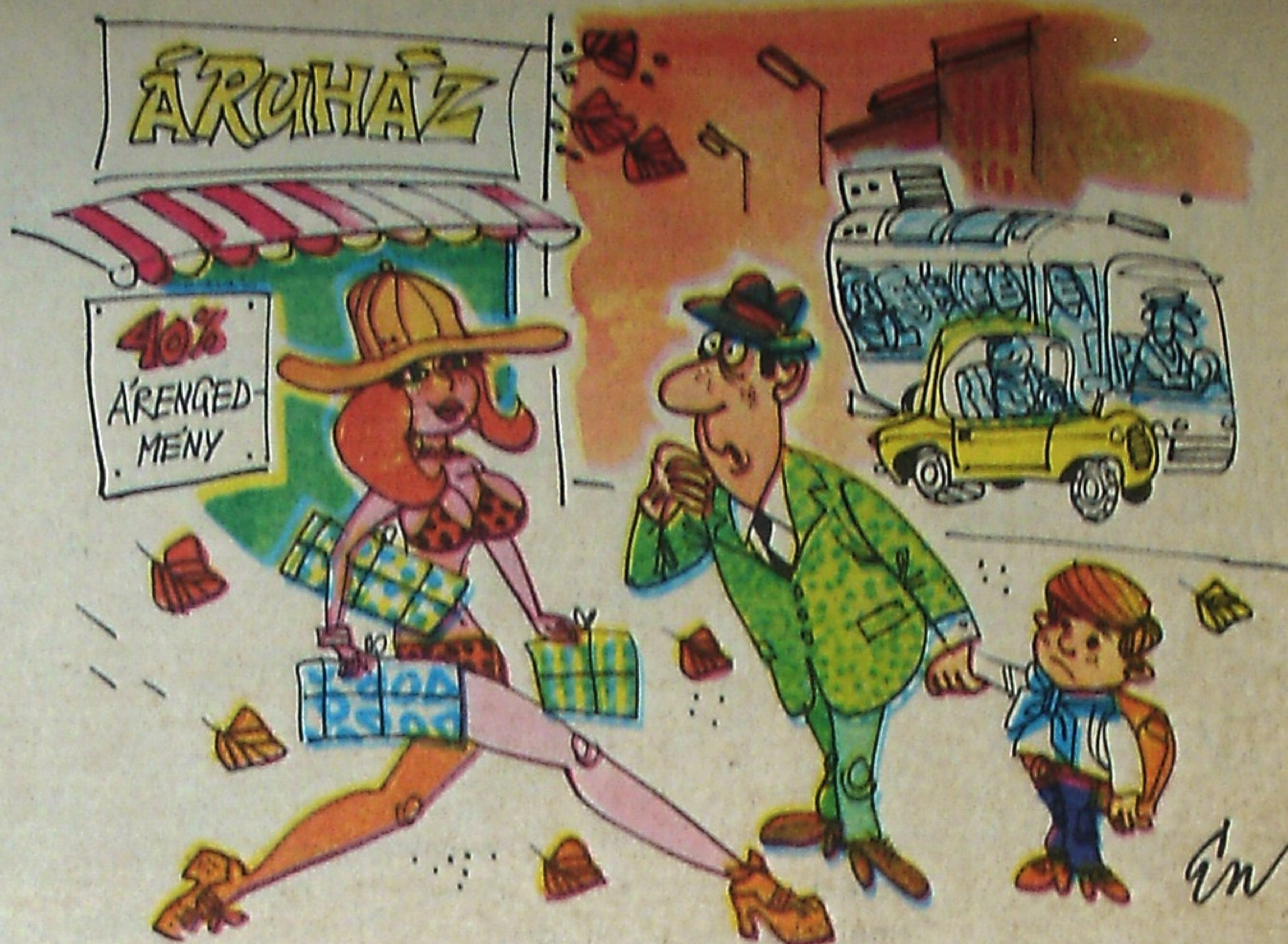
Régi mondás: a jó pap is holtig tanul. Ám ez még nem azt jelenti, hogy a jó polgár holtáig fizeti a tanulópénzt. Vagy ha már fizetni kell, hát fizessenek a gazdagok, akik nagyvonalúan összecsapnak egy kórházat, iskolát, utat. Szerintem mindenki jobban járna!

Vezda János

GYERMEKÉLELMEZÉS

– És eleresztik otthonról a kölköket borravaló nélkül! ...

– Tulajdonképpen iskolaköpenyt akartam venni, de a strandcikkek voltak leértékelve.

ÖSSZETARTÓ BRIGÁD

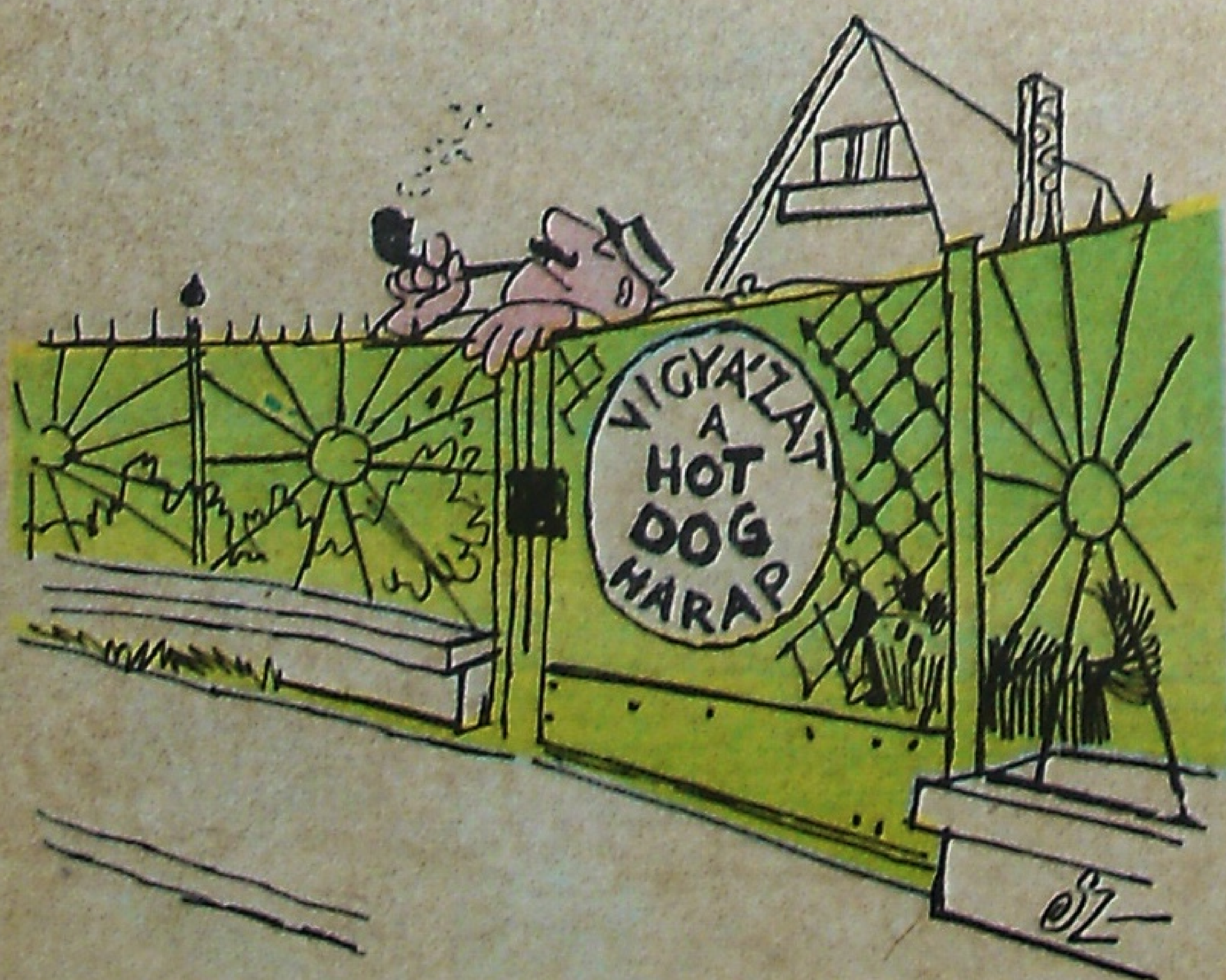

– Csak ezért a gyufáért ugrottunk ki a gyárból!

– Nem ... ő még nincs védett korban, ő védett családban van ...

VÁROSIASODÁS

JONATÁN-ALMA-MATER

ŐSZI VASÁRNAP

ÚRHAJÓ

Párbeszédek

— Jó napot kívánok!
— Jó napot.
— Az igazgató kartárssal szeretnék beszélni.
— Házon kívül van.
— És a helyettese?
— Külföldi delegációt fogad a pályaudvaron.
— És a helyettes helyettese?
— A kecskeméti részlegünket ellenőrzi.
— És a helyettes helyettesének a helyettese?
— Ikreket szült a felesége, és a férje elszaladt a kórházba.
— Hát akkor megyek.
— Miért menne? Miről lenne szó?
— A jövő évi export—import szállításokat szeretném megtárgyalni.
— Megtárgyaljuk. Egy igazi portás a vállalat minden csínját-bínját érti.
— Maga a portás?
— Én a helyettese vagyok. De örüljön, hogy végre egy helyettes a helyén van!

*

— Postás úr, van levelem?
— Nincs, Kovács néni.
— Jól megnézte?
— Kétszer is alaposan megnéztem.
— És másoknak van levele?
— Van.
— Másoknak annyi levele van. Adjon már nekem belőle egyet-kettőt.
— Azt nem lehet.
— Az hogy lehet, hogy mások mindig kapnak levelet, én meg sohasem?
— Majd én írok magának egyet, Kovács néni.
— És személyesen fogja kézbesíteni?
— Igen.
— Még ma megírja?
— Még ma.
— Akkor holnapután kézbesíteni fogja.
— Igen.
— De figyelmeztetem, én szeretem a pontosságot. Ha késik a levél, panaszt teszek magára a postánál, hanyag kézbesítésért!

Galambos Szilveszter

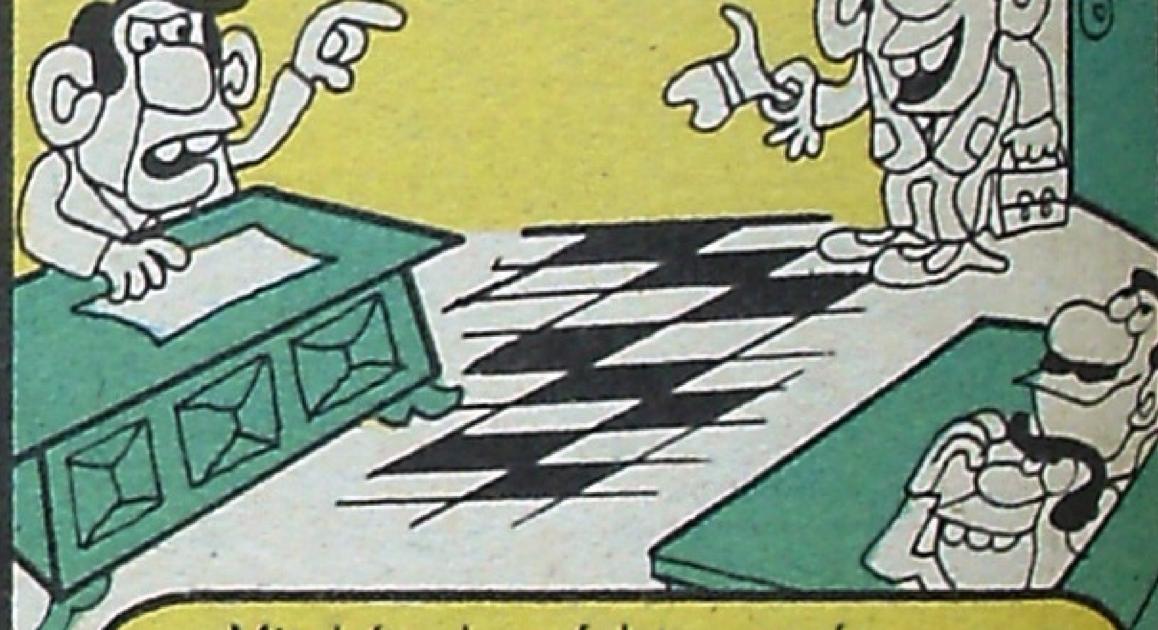

— A lakótelepünkön ez az egyetlen fa van, minden gyerek erre mászik...

Fülöp György rajzai

Felnőttek az iskolapadban

A korábbi 33—35 százalékkal szemben tavaly a felnőtt fejjel tanulóknak 28—30 százaléka hagyta ... közösen — további ... lódást folytat, részletes ... mérést készít az ... Az utóbbi években a ...

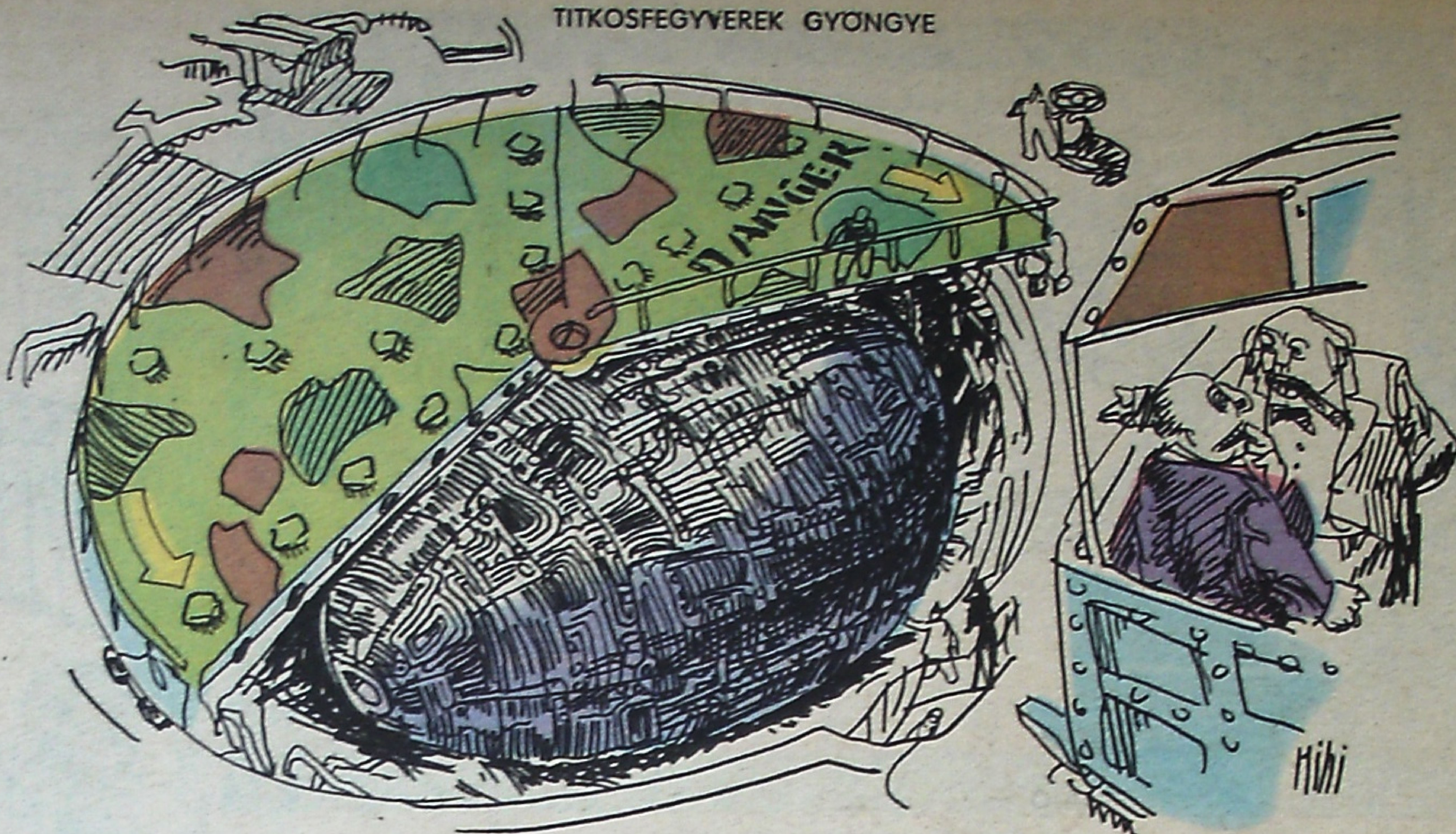

Egy hölgy válogat a cipőboltban:
— Nem tudom pontosan, hogy milyen cipőt akarok, de alacsony sarka legyen.
— Mihez akarja viselni?
— Kopasz, kövér boltvezetőhöz...

•

Kedélybeteg páciensének ad tanácsot a kezelőorvosa:
— Igyekezzék vidám dolgokra gondolni. Próbáljon például munka közben énekelni.
— Ez lehetetlen, doktor úr!
— Miért?
— Mert klarinétos vagyok!

– Ez sehova nem repül, kérlek. Háború esetén csak felrobbantja a földet...

Vásáranalfabéták

Mire e sorok napvilágot látnak, a budapesti őszi nemzetközi vásár lassacskán megnyitja kapuit. Üdvözlöm a vásárt! Szeretem a vásárt! Imádom a vásárt!

Nekem a vásártól nem lehet elvenni a kedvemet. Mondom ezt azért, mert jól tudom: a rádió-, a televízió- és újságriporterek megint akadékoskodni fognak a vásáron. Csinálják a riportokat és ahelyett, hogy agyba-főbe dicsérnék a kiállított gyönyörűségeket, rájuk kérdeznek a kiállítókra: „És tessék mondani, hol lehet ezt kapni?" Ezek a riporterek nem férnek a bőrükbe. Minden vásáron ugyanezt kérdezik: „De tessék mondani, hol lehet ezt kapni?" Hol lehet ezt kapni? Hol lehet ezt kapni? Hol lehet ezt kapni? Mint a papagájok.

Micsoda ostoba kérdés?! Hát nem tudják, még mindig nem tudják, hogy a korszerű vásár nem arra való, hogy kapni lehessen rajta valamit?! A mai vásár — mint a neve is mutatja — nem vásár. Hanem lesz-vásár. Nem azt kell ott kiállítani, ami van, hanem ami lesz. Aki ezt nem tudja felfogni, az nem méltó arra, hogy a korszerű vásárba betegye a lábát. Sajnos az utca embere is ilyen tudatlan. Nézegelődik a pavilonokban és folyton azt kérdezgeti, tessék mondani, hol lehet ezt kapni? Szerintem az utca emberét ki kellene tiltani a vásárból! Vagy csak olyanokat volna szabad beengedni, akik előzőleg vizsgát tettek korszerű vásárismeretből.

Elég szomorú ez, kérem. Hogy az utca embere nálunk vásáranalfabéta. Meglát egy pár szép cipőt, újszerű ruhaanyagot, lemosható tapétát, modern szekrénysort és rögtön meg szeretné venni. Pedig nem az a fontos, hogy azt a kelmét lehet-e kapni, vagy nem lehet kapni. Ez teljesen mellékes. Az a fontos, hogy milyenek annak a kelmének a paraméterei. Így kell nézni a vásárt! Én imádok vásárba járni, gyönyörködni a paraméterekben, a mintadarabokban, a prototípusokban, az irányárakban, a „gyártás: előkészítés alatt" feliratú táblákban.

Most is ki fogok menni a vásárba, de nem azért ám, hogy három méter szövetet vásároljak, hanem három paraméter, illetve három méter para kedvéért. És hogy megtudjam milyen az a csodálatos szekrénysor, amit majd 1983-ban fogunk gyártani, ha megérjük. És legyen alkalmam összehasonlítani ezt az 1983-ra tervezett szekrénysort a Vajnamöinen Pökallisto finn bútorgyár mellette kiállított hasonló termékével, amit ugyan nem lehet kapni csak Norvégiában és Grönlandon, de nagyon szépek a paraméterei.

Mert én kérem tudom mi a korszerű vásár. A lesz-vásár. A paraméter-vásár. A prototípus-vásár. A „ha-lesz-rá-rendelés-és kapunk-nyersanyagot-akkor-jövőre-esetleg-kapni-lehet" vásár.

Hát mit képzel tulajdonképpen az utca embere, mire való a vásár? Csak úgy berohanunk mint az állatok és választunk-vásárolunk-megrendelünk? Ez kérem szépen nem vásár, hanem Vásár. Tessék szépen, fegyelmezetten, szakszerűen vásárt nézni. Tessék értékelni, hogy mit fejlődtünk, hogy micsoda nagyszerű korszerűségeink vannak és hogy termékstruktúráink vannak!

Aki pedig mégis kézzelfoghatóan vásárolni akar, ott kint a vásáron, az menjen oda szépen a virsliárusító pavilonhoz, ahol igenis ott gőzölög a bőrös, vagy bőrtelen húsrudacska a fazékban és vásároljon. Ha már annyira vásárolni akar.

Persze nem árt, ha előzőleg megkérdezi az árust:

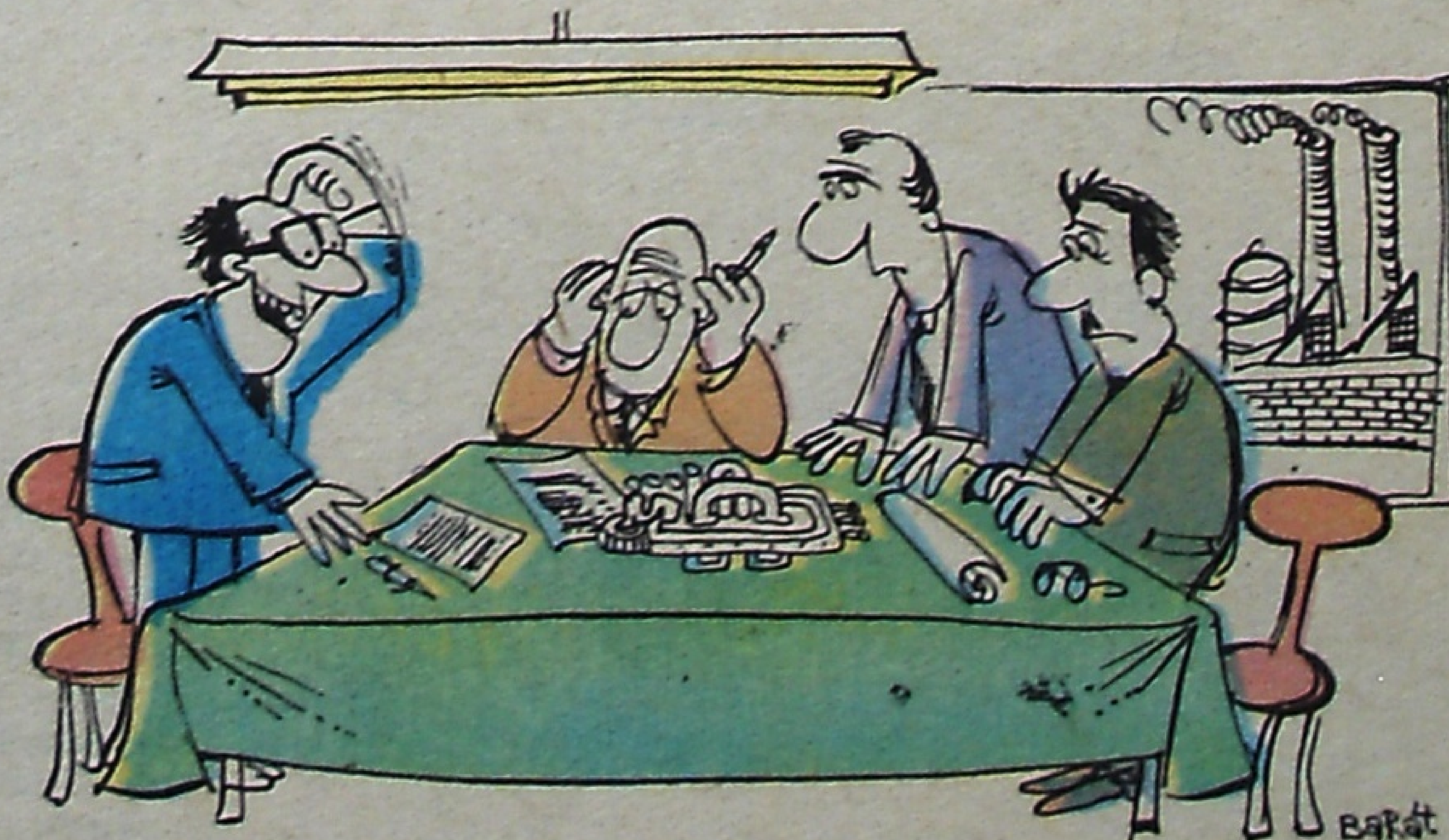
— Tessék mondani, ez ehető, vagy prototípus?

Novobáczky Sándor

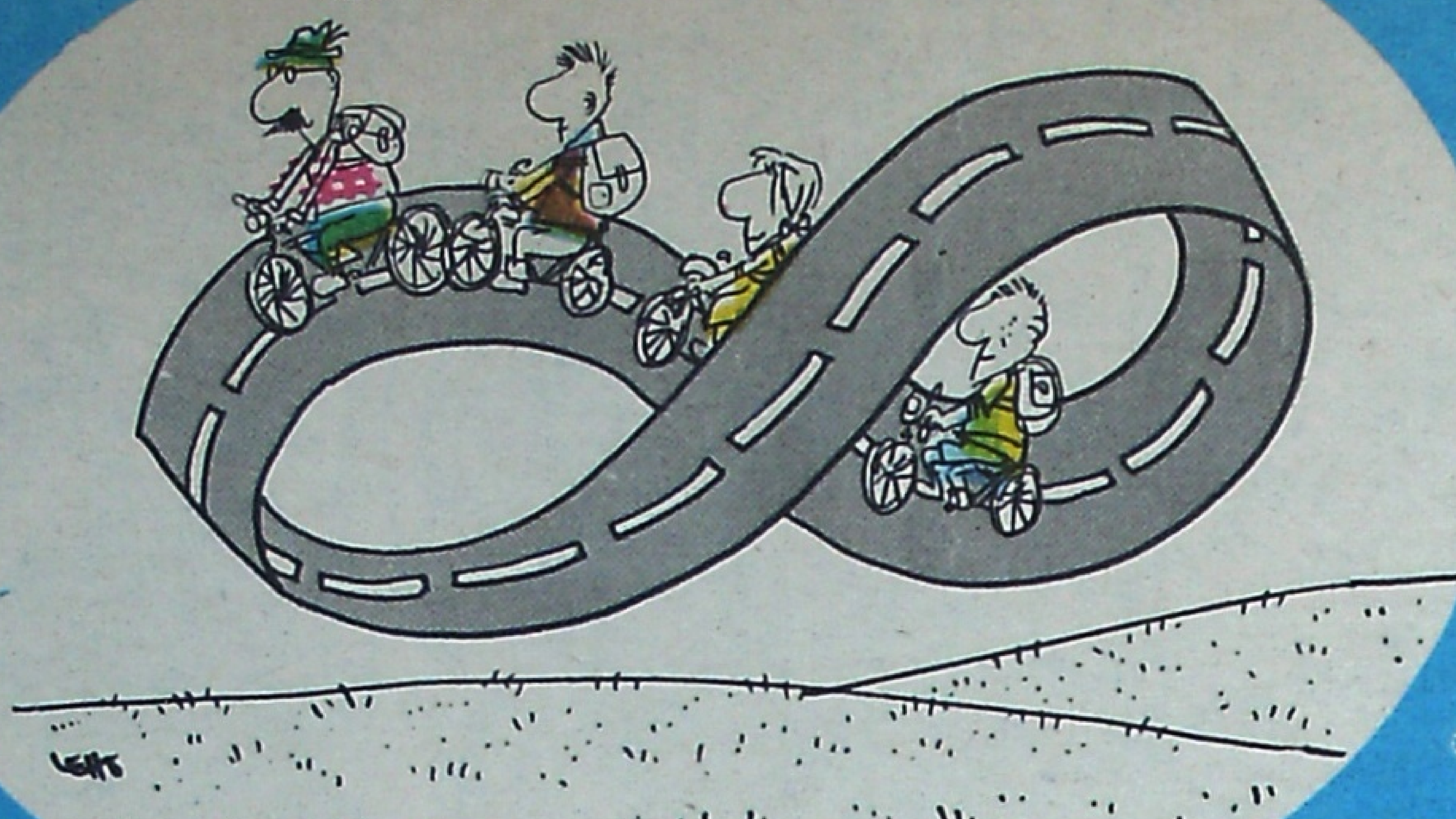
– Tudja, a pult, ami alól árusitunk, olyan nagy, hogy már bele se fért az üzletbe.

ISMERI A VÁLLALATÁT

– Adjuk el liszensznek, fizessen rá, aki gyártja...

KIRÁNDULÁS A FIZIKA-SZAKKÖRBEN

NÉVADÓ ÜNNEPSÉG

Utálom a csúszópénzt, bár nyelvtanilag nagyon kifejező: hangutánzó is, mert sziszeg, mint a kígyó, surran, még pisszeg is, mint amikor a szájunkra tett ujjal figyelmeztetünk valakit, hogy amiről egymás között szólunk, azt ne hallja meg más. És alattomos mozgásra is utal a csúszópénz, előcsúszik a zsebemből és észrevétlenül átsurran egy más személy zsebébe, persze nem annyira észrevétlenül, hogy az sem veszi észre, akihez odasurrant. Mégis utálom, mert elkoptattuk és már a könyökömön jön ki, sőt surran.

Olyan ötletesek tudunk lenni a névadásban, ha akarunk, hogy az elragadó. Ismerek egy nagy forgalmú boltot: a bolt vezetőjét Eörsnek hívják; helyettese Myrtill. Az egyik eladó Márió, a pénztáros Hortenzia, a raktáros Zsolt, az árukiadó Nikolett. De a csúszópénzen kívül más kifejezést nem ismernek, ha nevén kell nevezni egy adásvételt.

Ha már a csúszópénzt nem tudjuk megszüntetni, legalább tegyük szebbé a nevét, barátságosabbá, kedvesebbé. Mit szólnának például a *belépődíj*-hoz? Egy raktár ajtaja például igen gyakran csúszópénzre nyílik meg a szemfülesebb vásárló előtt. A *belépődíj*

mégis csak más, még némi kulturális programot is sejtet. A hivatalos raktári belépődíj mondjuk 50 forinttól 100 forintig terjedne, az ötven forintos jegy csak a karzatra szólna, a százassal egészen előre lehetne menni keresztül-kasul a raktáron. Egy-egy szakbolt rendszeres látogatója *bérletet* is válthatna, egy ötszázasért féléves állandó belépést nyerne a raktárba.

Másutt a csúszópénz helyett lehetnének *„Hétvégi séták a pult alatt”* című program, idegenvezető helyett boltvezetővel, kettes csoportokban. Részvételi díj, száz forint. Esetleg: *„Ismerkedési est”* a bolt árujával, százasért. De nevezhetjük *tárlatvezetésnek is*, ha — az előírt összegért — a vásárló képet kap arról, hogy milyen hiányzó cikk nem hiányzik a boltban, sőt lehet *ismeretterjesztő előadás* is az áhított áruról, mely esetben a vevő nem a csúnya csúszópénzt adja, hanem *tandíjat* fizet, amire még büszke is lehet, hogy szervezett oktatásban részesül.

Bevezethetnénk a csúszópénz helyett a *hídpénzt*. A hídpénz hangulatot idéz, nosztalgikus emlékeket táplál azokból az időkből, amikor önzetlen szerelem volt a vevő és a boltos között, ugyanakkor valóságosan is hídpénz jelent: áthidalja azokat a nehézségeket, amelyeket a vásárlónak jelent, hogy csúszópénz nélkül hiába is keresgél.

Lehetne tipp-szelvénynek nevezni a csúszópénzt, a tipp-szelvény ára egy ötvenes volna, de lehetne többhasábos tipp-szelvényt venni a boltban, ha a vevő úgy tippeli, hogy egy ötvenesért nem kapja meg, amit keres. Lehetne még *katalógust* árulni a vevőnek, *zártkörű rendezvényre* hívni, a raktárban *pinceszínházba*, a hátsó bejáraton *gardenpartira*, piknikre, szex-partira ...

Amint látja a kedves olvasó, nagyon sok ötletem van arra, miképpen nevezzük el a csúnyán hangzó csúszópénzt. Hogy miképpen szüntessük meg — erre sajnos egyetlen tippem sincs.

Somogyi Pál

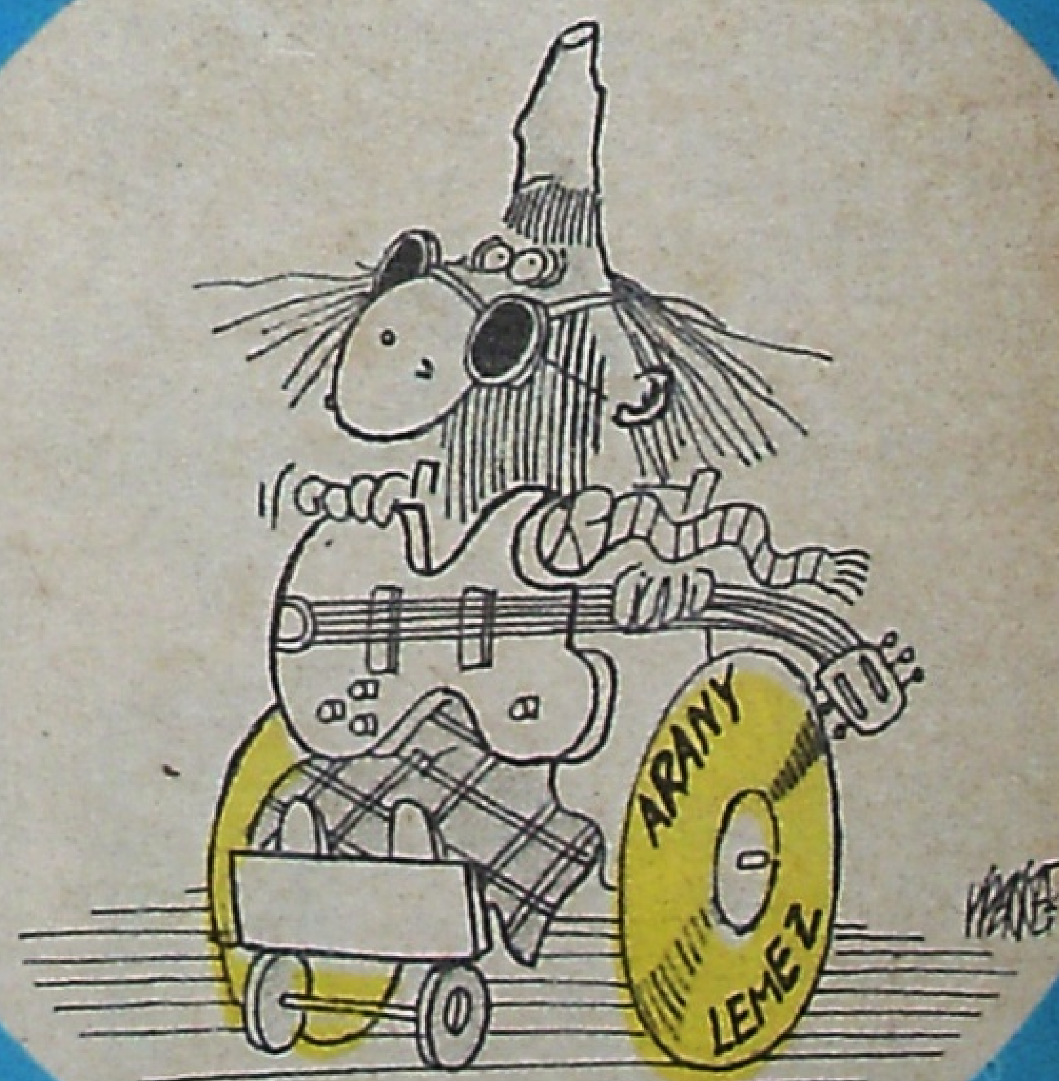
KIBŐVÜLT PROFIL

— ... a Kovácsék válnak, mert az asszonynak viszonya van az albérlővel ...

ROCKSZTÁR NYUGDIJBAN

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Két barátnő beszélget:
— Igaz, hogy Feketéné erkölcstelen életet él?
— Bizony, bizony! Gyakran találkozom vele olyan éjjeli mulatókban, ahová én be sem tenném a lábam! ...

Hátha valaki nem ismeri

Csúcsforgalom idején valaki türelmetlenül beszól az autóbuszsofőrhöz:

— Kedves uram, nem mehetnénk valamivel gyorsabban?

— Dehogynem. Csak hol hagyjam addig az autóbuszt?

KISKERTBARÁT SZAKKÖR

EGYENJOGÚSÁG

Őszinte lélek vagyok, ami a szívemen, az a tollam csücskén, hát egyből nekiszegeztem mindhármat a Cuki Színkör igazgatójának. Ugymint a szívemet, a tollam csücskét és a kérdést. Utóbbi így hangzott:

— Arcizma se rānduljon, hogy fest a műintézet őszi műsorterve?

Arcizma se rándult, mert az igazgató nem volt az az ember.

— Szenzációval nyitunk. Elsőként mutatjuk be Hjalmár Breitenejder, lapp [illegible] remekét. „A senki mindig kétszer csenget." Függöny. A színpad üres. Csengetnek. Nem jön be senki. Újra csengetnek. A feszültség elviselhetetlen. Még mindig nem jön be senki. Ajtóból léptek távolodnak. Tétován, majd mind határozottabban, a nihilbe döngve. Semmi sem kezdődött el, de valami mégis véget ért. Szép?

Nem kaptam levegőt, holott a szoba tele volt vele.

— Hogyan jut eszébe ilyen marhaságot bemutatni?

Arcizma se rándult.

— Mit tehetünk? Ez az egyetlen darab a piacon, amelyikhez nem kell színész.

— Miért, hát hová lettek a Cuki Színkör ünnepelt nagyjai? Hol van Henrik, a jós, királyok királya? Hol van Zuárd, a nagy, a tébolyult, a jó? Hol van Flóra, a szép . . . és egyáltalán: hová lett a tavalyi hó?

Az asztalra csapott. Ha nem irtóznék a nagy szavaktól, azt mondanám: megvetően.

— Itt maradtam, mint szedett [illegible]. Elszerződtek mind a filmgyár társulatához, mert ma ez sikk. De most megbocsásson: dolgom van. Főszerepet játszom Gül Géza monstre celluloiddrámájában.

— De hát . . . de hát . . . ön civil . . . amatőr . . .

— Világos, maga kezdő. Csak nem gondolja, hogy egy önérzetes filmrendező színészre bíz egy főszerepet?

Arcizma sem rándult.

Nekem annál inkább.

Két hétre rá elmentem a Cuki Színkörbe, a „Senki" bemutatójára.

A színház kongott az ürességtől. A széksorokban árva lélek sem ült.

Jóságos ég, lehet, hogy a nézők is a filmgyárhoz szerződtek?

Ez meg itt egy rablóhistória. Morális a végén, már ahogy a műfaj megköveteli.

Szóval Vladár Sanyiéknak van egy kis nyaralójuk Ráckevén. Ide vonult vissza Moszkva után a 200-as hátúszás olimpiai bajnoka, hogy üdítő pecázással pihenje ki a nagy vízcsaták fáradalmait.

Na, egy szép, napos délelőttön valami matatni valója akad, kiköti a pecabotot a stéghez és bemegy a házba.

De alig matat néhány percet, betoppan a szomszéd kislány és csupa rémület a képe.

— Egy idegen bácsi éppen most lopja a pecabotot. Beúszott érte a stéghez.

Ami huszárnak a kardja, pecásnak a botja. Sanyiban felgerjed a szittya indulat, vágtat a stégre. Az idegen bácsi már vagy harmincméternyire tempózik a bottal, de a mozgása persze nem egészen olimpiai színvonalú.

— Idefigyeljen — kiált utána Sanyi —, hozza vissza azt a botot, mert odamegyek.

— Hohóhó — mondja az idegen bácsi, enyhe bugyborékolások közepette.

Sanyi ugrik, Sanyi úszik, repül a vízen, pillanatok alatt odaér, egy kicsikét megtunkolja az idegen bácsit, hadd nézzen körül a víz alatt és máris visszaszerzi a pecabotot.

Eddig a rablóhistória, az igazság győzött, a vétkes elnyerte méltó büntetését, most jöjjön a morál.

Mit mondjak: ez az elvetemült szívem vérzik az idegen bácsiért.

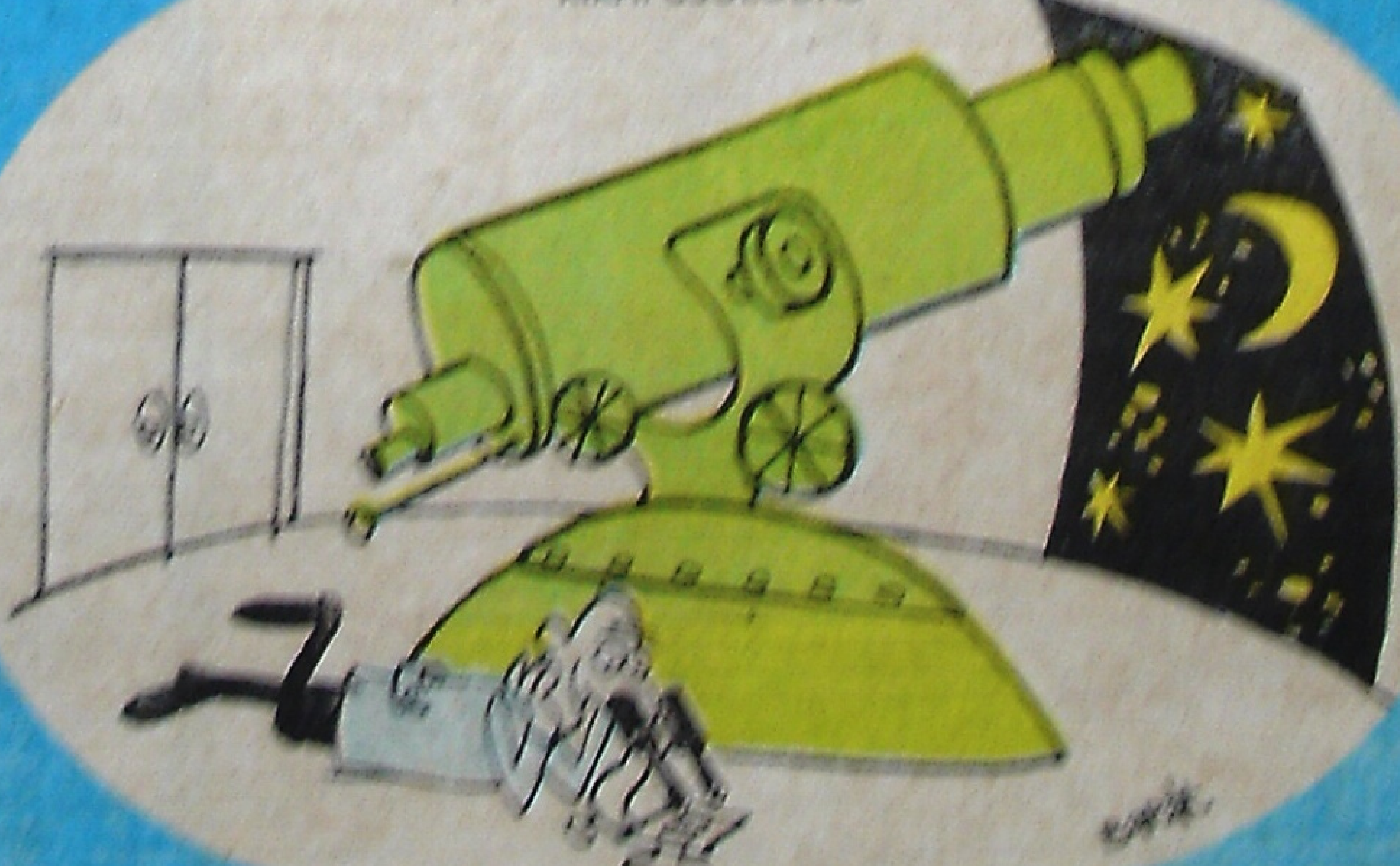
Ugyanis van ebben az epizódban valami hagyományos magyar balsors. Sőt, már-már [illegible].

Magyar férfiúszó 1936 óta nem nyert olimpiai bajnokságot. Negyvennégy évig Sanyi az első. És akkor ez az idióta idegen bácsi kihozza a százmilliomodnyi esélyt — éppen attól az egyből próbálja ellopni a pecabotot.

Úszva.

Peterdi Pál

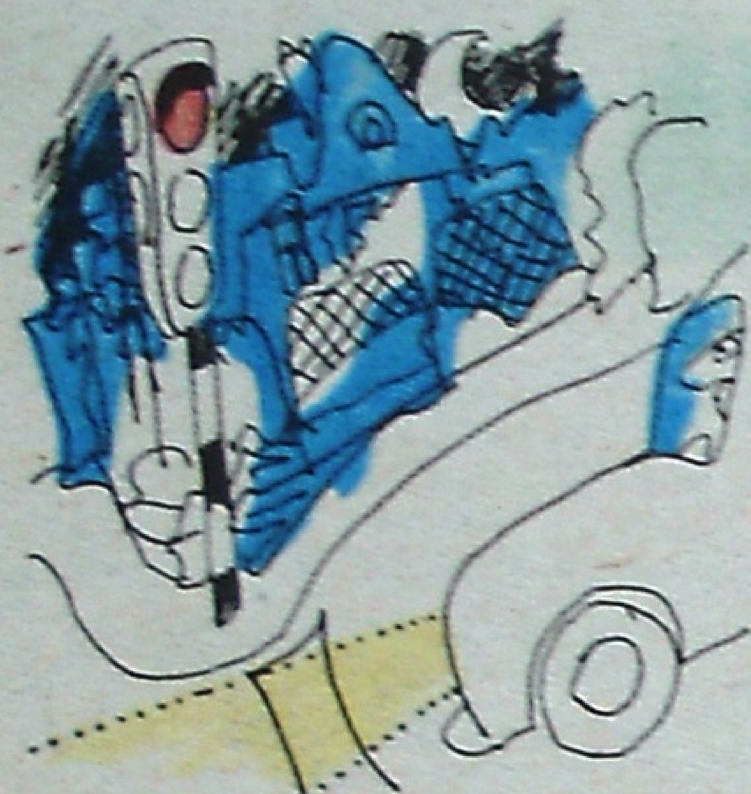

KIKAPCSOLÓDÁS

EGY AUTÓS MONOLÓGJA ÉJJEL KETTŐKOR

— Na tessék! Piros! Itt, a Kósó utca és a Nemtudoménkicsoda Ernő utca sarkán! Éjjel kettőkor! Őrület! Őrület, de sebaj, én kivárom a zöldet. Én ráérek, mert még fiatal vagyok.

Sehol egy autó, se innen, se onnan, sehonnan. Éjjel kettőkor a madár sem jár erre, de a közlekedési lámpák égnek. Szegény népgazdaság! Ezért nem tudunk ötről hatra jutni. Kész pazarlás! Ezt nem mint autós mondom, hanem mint állampolgár. Bizonyisten.

Még jó, hogy nyugodt vagyok, pararampampam, pararararampampam, tőlem órák hosszat is pirosat mutathat a lámpa, papapam pam pam'... Én erre csak azt mondom: pam para pam.

Na, mi lesz már?

Na, mi lesz már, kérdem tisztelettel. Bátorkodom megkérdezni: várható-e még az idén, hogy átvált a lámpa, itt a Kósó utca és a Nemtudoménkicsoda Ernő utca sarkán? Bocsánatot kérek, én nem sürgetni akarom a dolgot, ahhoz én kisember vagyok, csak érdeklődöm. A közlekedési lámpák midig érdekeltek, már gyermekkoromban is... Még mindig pi-pi-piros a lámpa, sej, de a lámpa!

Éjjel két óra és én itt állok a kocsimmal a Kósó utca és a Nemtudoménkicsoda Ernő utca sarkán. A Kósó utcán, éjjel kettőkor, nincs forgalom.

Legutoljára Ferenc József hajtott erre automobilon, éjjel kettőkor. Le a Habsburgokkal! De most senki se jár erre... Csak én. De kit érdekel egy magányos autós? Ki törődik a problémáimmal, a lelki életemmel? Senki. Nagyon egyedül vagyok.

Még mindig piros.

Nem érdekes. Itt fogok éhen halni. Végszükség esetén megeszem a kuplungot, vagy a kormánykereket. Desszertként a díszítő léceket. Szerencsére mindig és mindenütt meg tudom őrizni a higgadtságomat. És ez jó dolog. Minek idegeskedni, amikor nem muszáj, mondhatnám azt is, ha a lámpa pirosat mutat, akkor musz, hogy áj. Világos? Igen. Világosnál tette le a fegyvert Görgey.

Nem vált át! Marad a piros. Éjjel kettőkor! Mikorra fogok hazaérni? Ki tudja?! A feleségem először belebetegszik a bánatba, a hiába való várakozásba és aztán lassan-lassan elfelejt. Na és aztán ott van a gyerek. Vajon meg fog-e ismerni még? Vajon emlékszik-e majd az ő apcipapcijára?

Mi lesz már? Lehet, hogy rossz a közlekedési lámpa. Ez felháborító! Hol van Petress István, hol van Szent Kristóf, az utasok védőszentje?

Fáradt is vagyok. Mindjárt elalszom. Jaj, csak azt ne! Nem fogom észrevenni, amikor átvált a lámpa. Pararampampam, purururumpum. Ébren kell maradnod! Ha autós vagy, légy autós, ne hitvány gyönge báb! Tartsd nyitva a szemed! Előbb-utóbb zöld utat kapsz. Sajnos, én már nem hiszek benne. De azért reménykedem. A felhők felett mindig kék az ég és zöldet mutat a közlekedési lámpa. Sajnos, a kocsimon nincs magassági kormány...

Mióta állok itt? Nem tudom. Időtlen-idők óta. Amikor ideérkeztem a Kósó utca és a Nemtudoménkicsoda Ernő utca sarkára, még egészséges voltam és most egy idegroncs vagyok.

Nini, egy tevekaraván! Valószínűleg ezért ég ilyen sokáig a piros lámpa. És milyen lassan mennek ezek az állatok!

Lehunyom a szemem, és amikor újra felemelem fáradt szemhéjamat, a tevekaraván sehol. Valószínűleg vízió! Atyaúristen, már vízióim is vannak! Hát csoda? A várakozásban teljesen kikészültem idegileg. Már a kezem is remeg!

Még mindig piros! Egy órája piros. Egy napja piros. Egy hete piros. Egy hónapja állok itt a Kósó utca és a Nemtudoménkicsoda Ernő utca sarkán. Elfeledve, elhagyatva. Éhesen, álmosan. És gyomorfekélyem lesz az idegeskedéstől, pedig én nyugodt vagyok, hogy az a jószágú...

Juszt se megyek át pirosban. Inkább építek egy felüljárót. Van időm.

Nincs időm! Nekem haza kell mennem. Na, mi lesz már?! Kettőkor álltam meg itt a sarkon, és most....

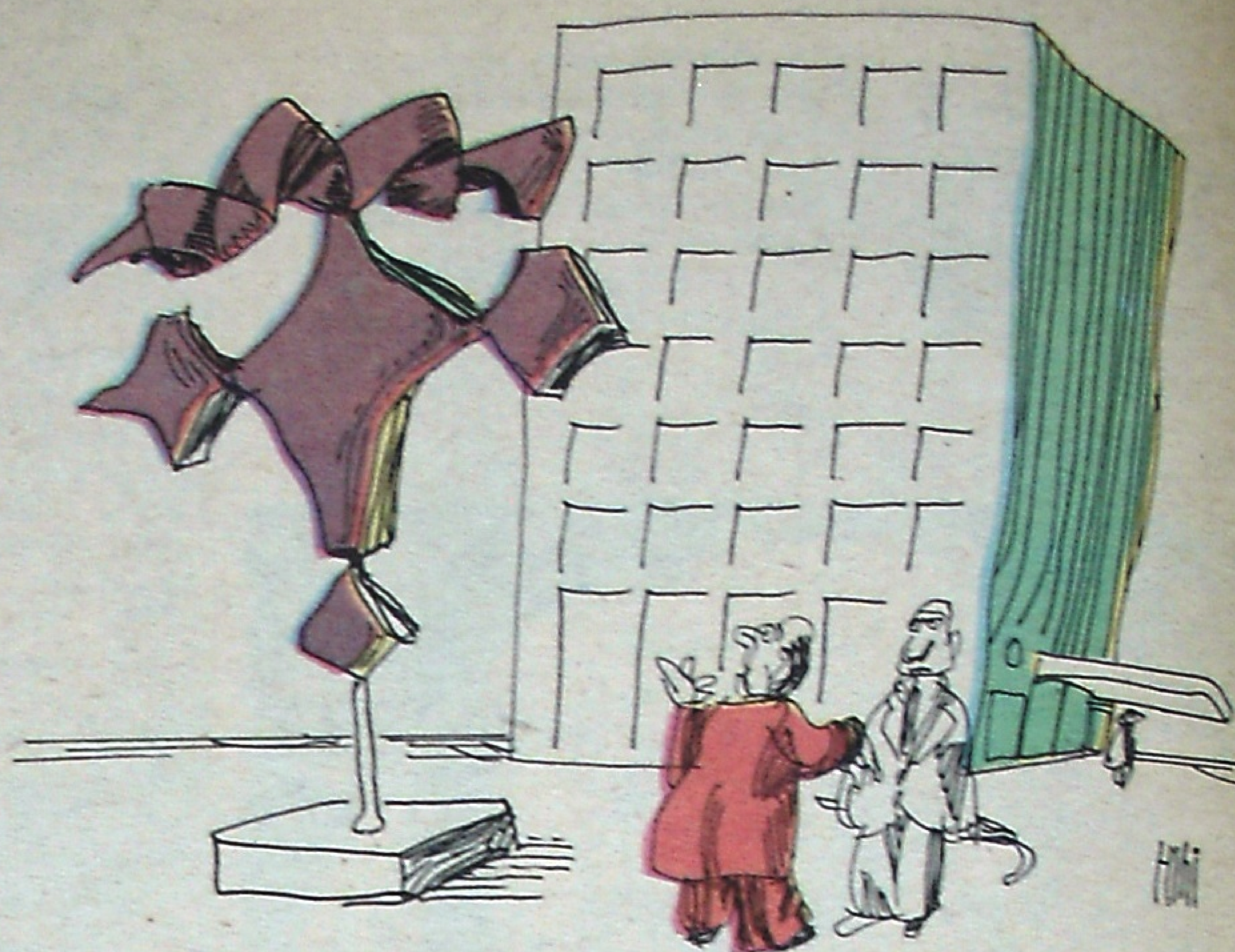
Végre zöld! Mehetek! Éljen a közlekedési rendőrség! Éljen a haza!

Mennyi is az idő?

Két óra múlt tizenöt másodperccel...

Mikes György

TÉRPLASZTIKA '80/I

– Ezért kellett a fákat kivágni?

– Bocsánat, mester, ön valami emlékművet alkot, vagy a mosógépet javítja?...

ANTITALENTUM

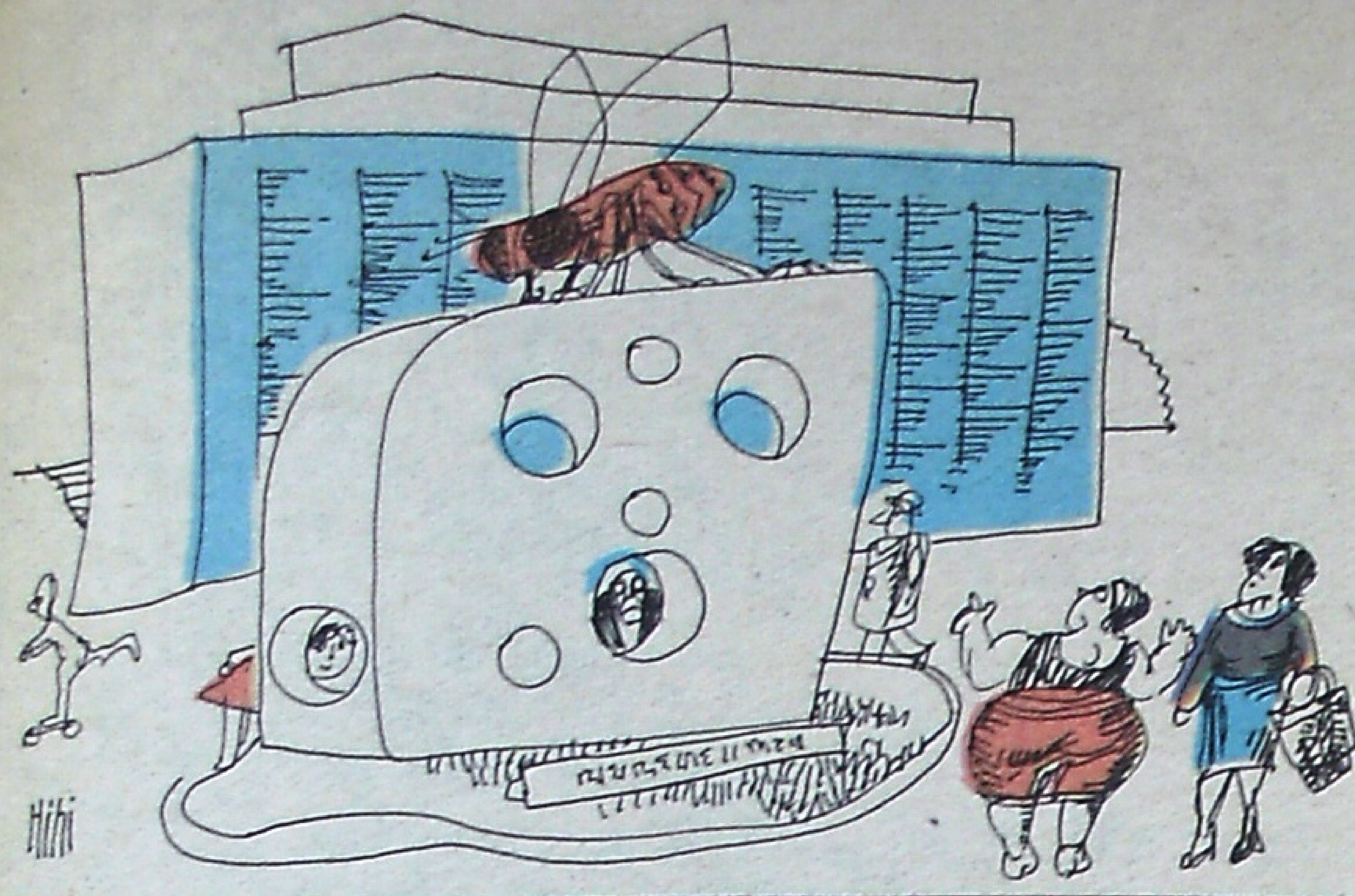

– Itt az alkotó... tól.

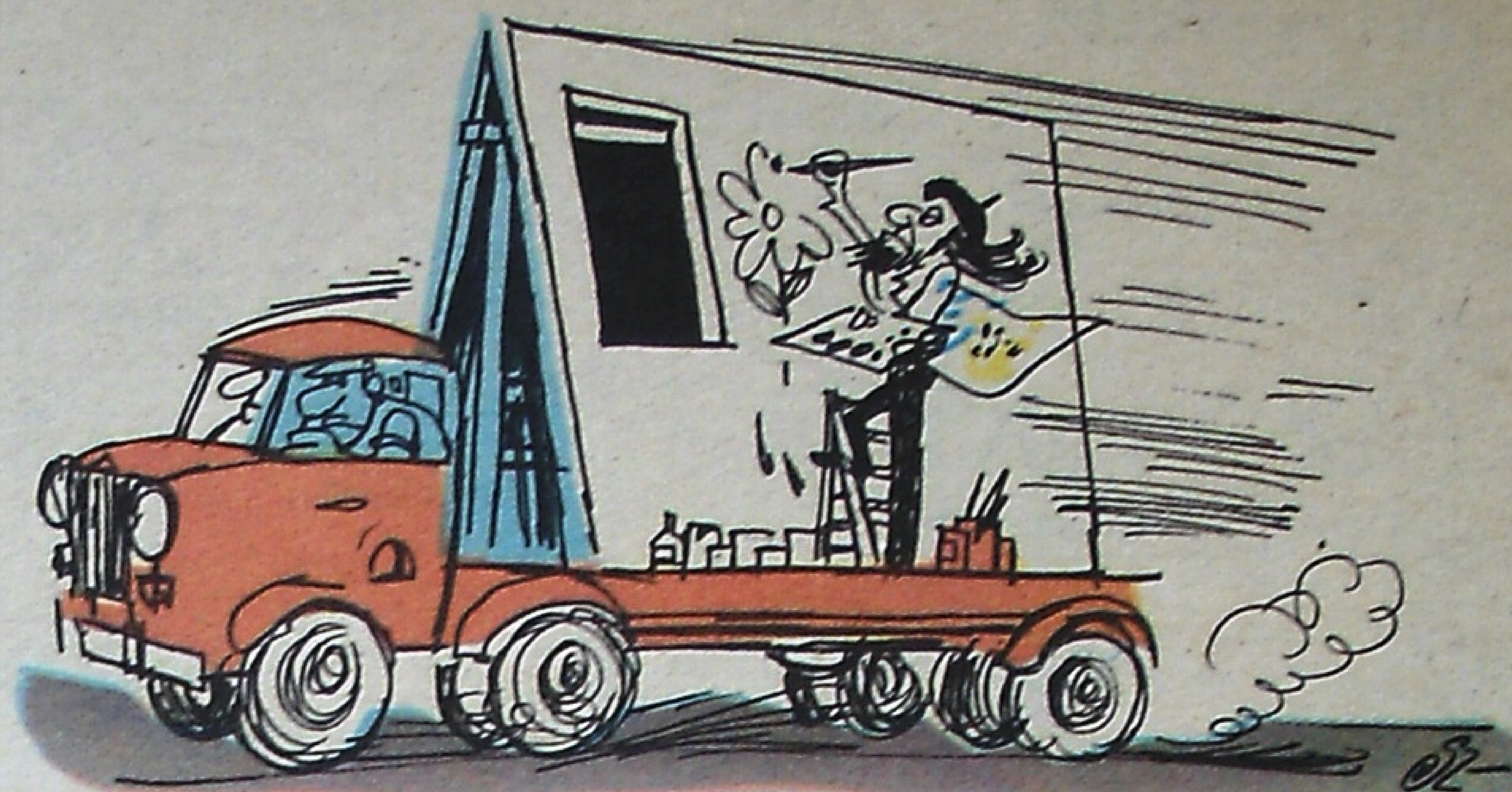
mo-

TÉRPLASZTIKA '80/II.

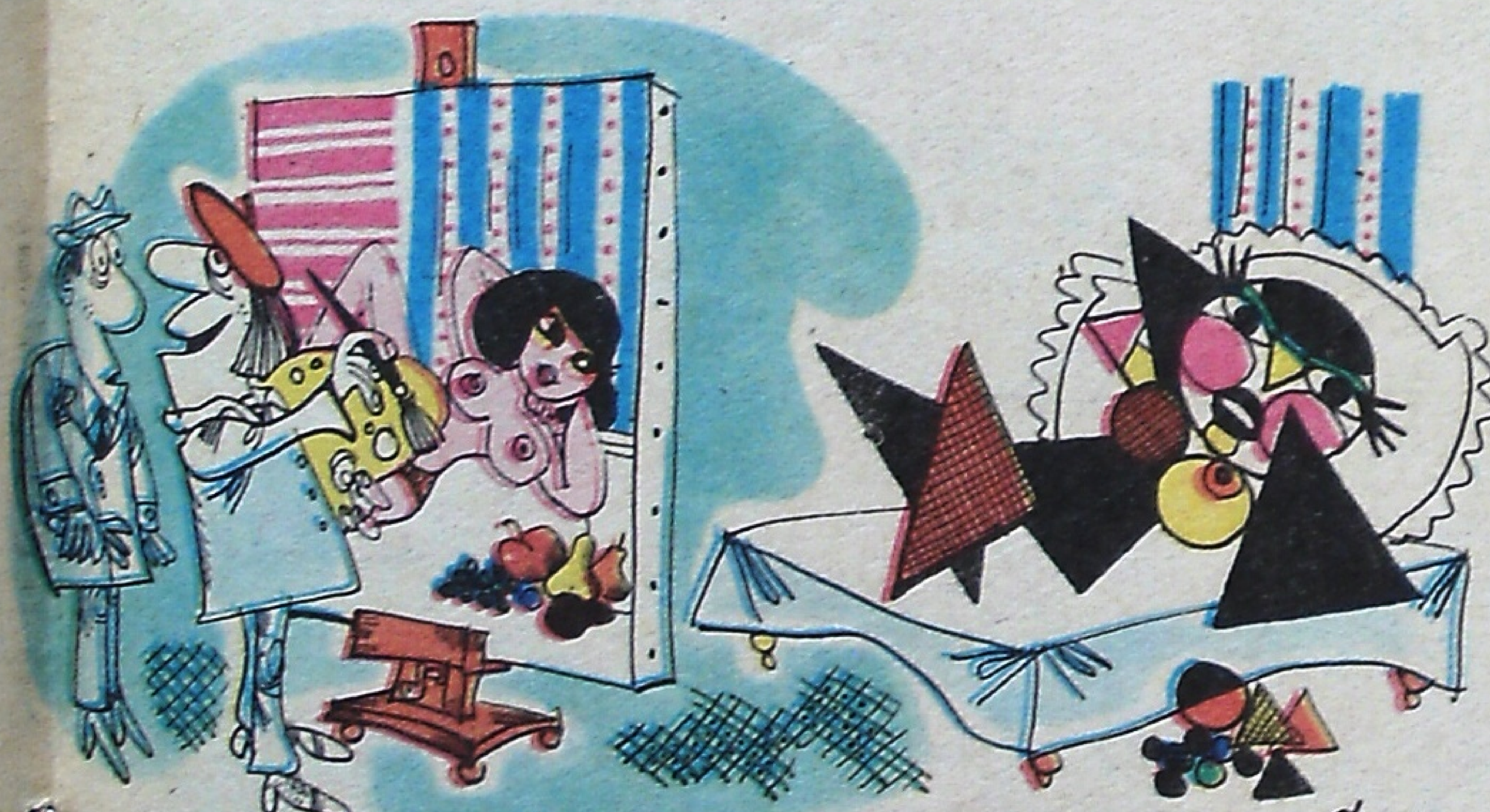

– Nem kellett volna egy burával letakarni?

A JÖVŐ FRESKÓFESTŐJE

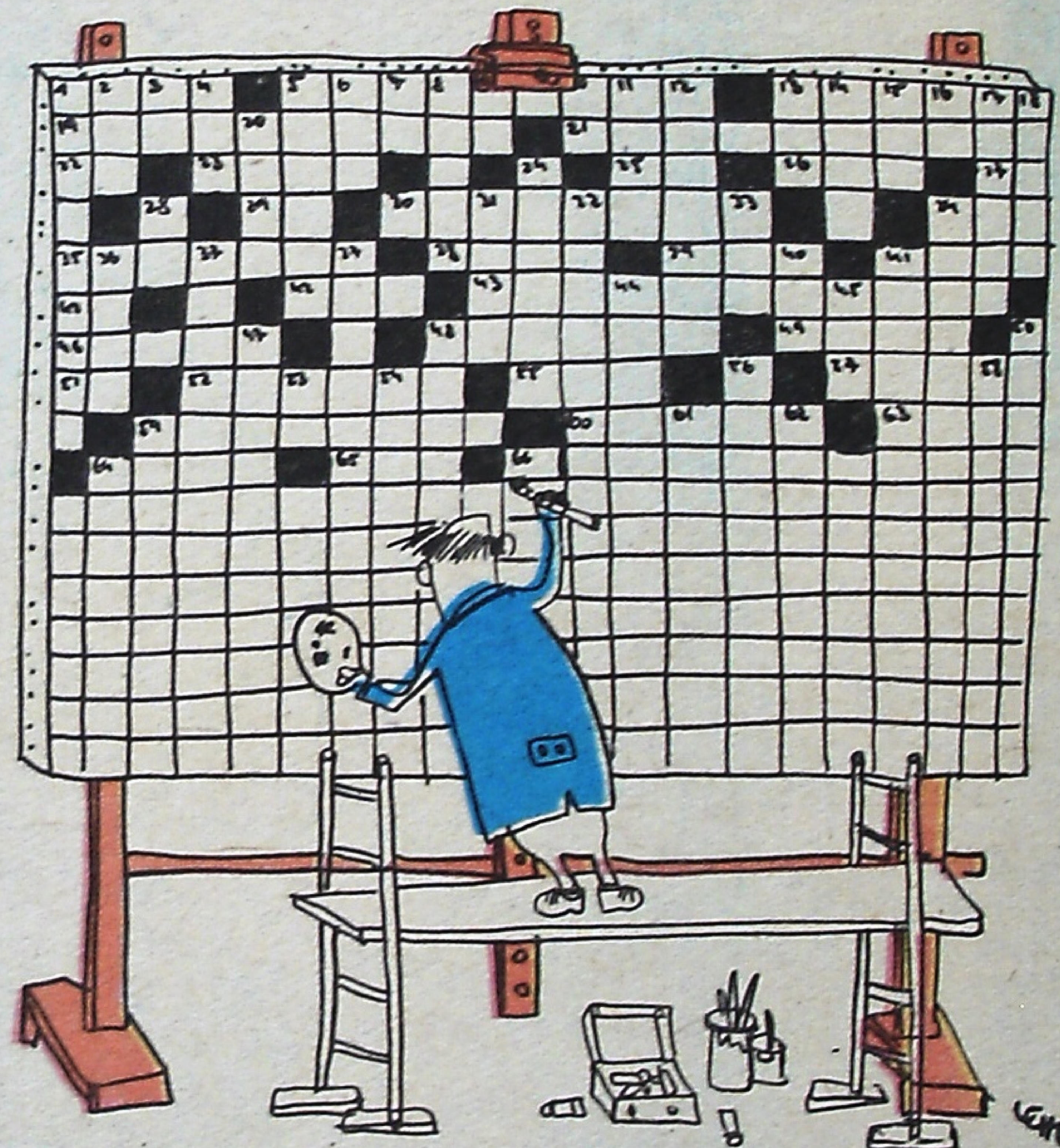

Képzőművészeti világhét

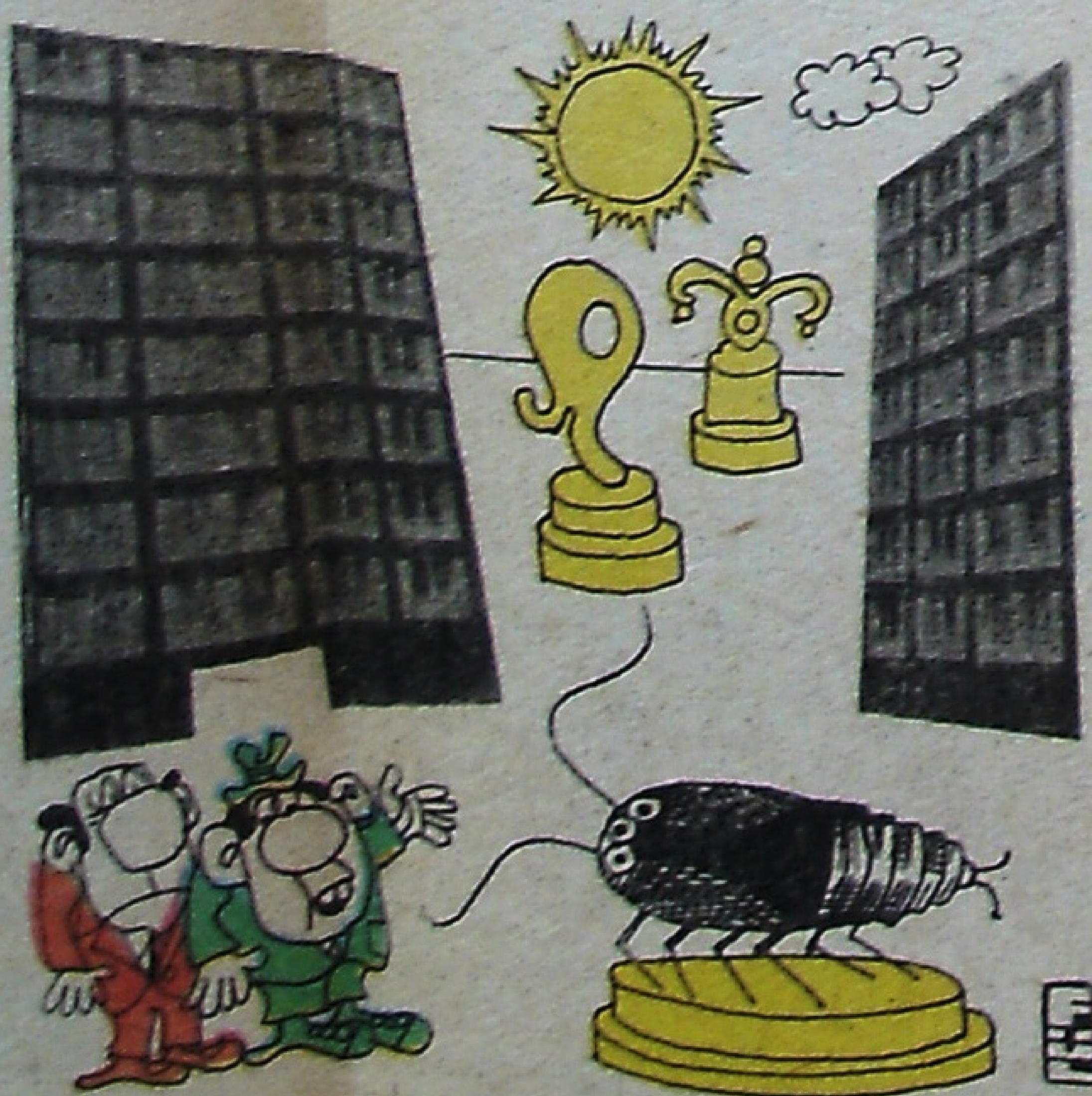

– Fölfedeztem a kontraabsztrakt stílust.

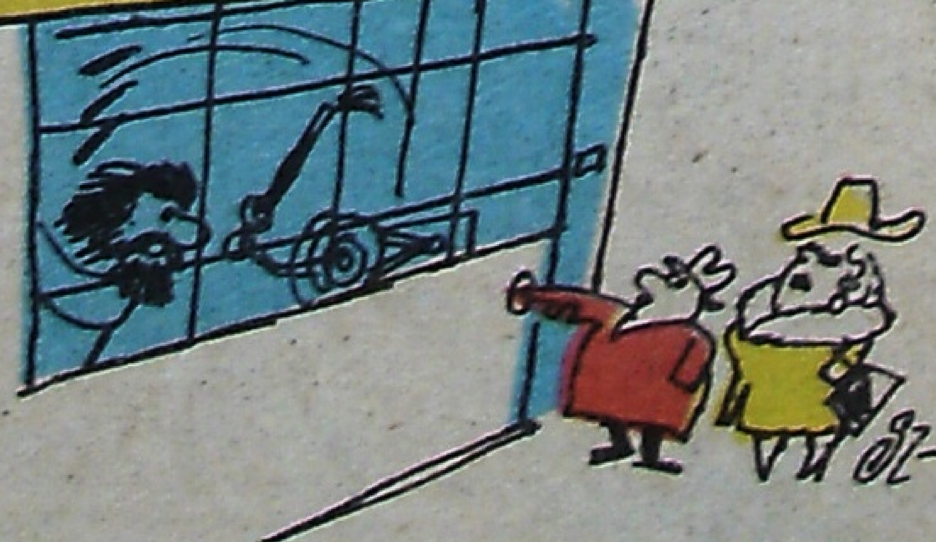
ÉLETMŰ

LAKÓTELEPI SZOBOR

– Itt az alkotó legalább nem szakad el az élettől.

TÁRLAT

FÜLDES GYÖRGY

Rózsa Ferenc-díjas újságíró, aki több mint két évtizeden át volt lapunk főszerkesztő-helyettese, most lenne 75 éves. Ebből az alkalomból közöljük egy régebbi írását.

Leváltás

Az egyik nap öten telefonáltak nekem a Tejporkereskedelmi Vállalattól és egybehangzóan mind az öten a következőket kérdezték:

— Igaz-e, hogy a Tejporkereskedelmi igazgatóját, Ránkai Ferencet leváltották a vállalat éléről?

Ezt követően egy bizonyos Radeczkiné hívott fel és végtelen szelídséggel érdeklődött az iránt, vajon honnan tudom, hogy új igazgató került a Tejporkereskedelmi élére. A kedves Radeczkiné rövid telefonbeszélgetésünk során még arról is meg akart győzni, hogy Ránkai kitűnően látja el igazgatói feladatát és teljesen érthetetlen, hogy a vállalat felettes hatósága miért nevezett ki új igazgatót a helyébe. Utána a vállalat főkönyvelője, Pemete kartárs kérte, legyek szíves, közöljem vele: mi a neve az új igazgatónak, mit tudok róla, és meg tudnám-e mondani, mikor veszi át a vállalat vezetését Ránkaitól?

Másnap még hárman hívtak fel egymás után, hasonló kérdésekkel ostromolva, hol szép szóval, hol némi szemrehányással illetve engem, amiért ennyire diszkrét vagyok és nem árulok el semmit az új igazgatóról. Különös elégtétellel vettem tudomásul, hogy a beosztottak egy kivételével nem szidták Ránkait, ami pedig távozóban levő igazgatóval kapcsolatban igen ritkán tapasztalható, és ez az egy kivétel is viszonylag szolid jelzőket használt Ránkai hibáinak, személyének és munkájának jellemzésére.

A Tejporkereskedelmi Vállalatnál szinte percek alatt elterjedt Ránkai igazgató leváltásának a híre. A gyors hírszolgálat elég hétköznapi jelenség, mert köztudomású, hogy csak fülbe kell súgni valamit egy vállalatnál, és azt másnap már tudják a trösztnél is. A meglepő csupán az, hogy Ránkai leváltásának a hírében senki sem kételkedett.

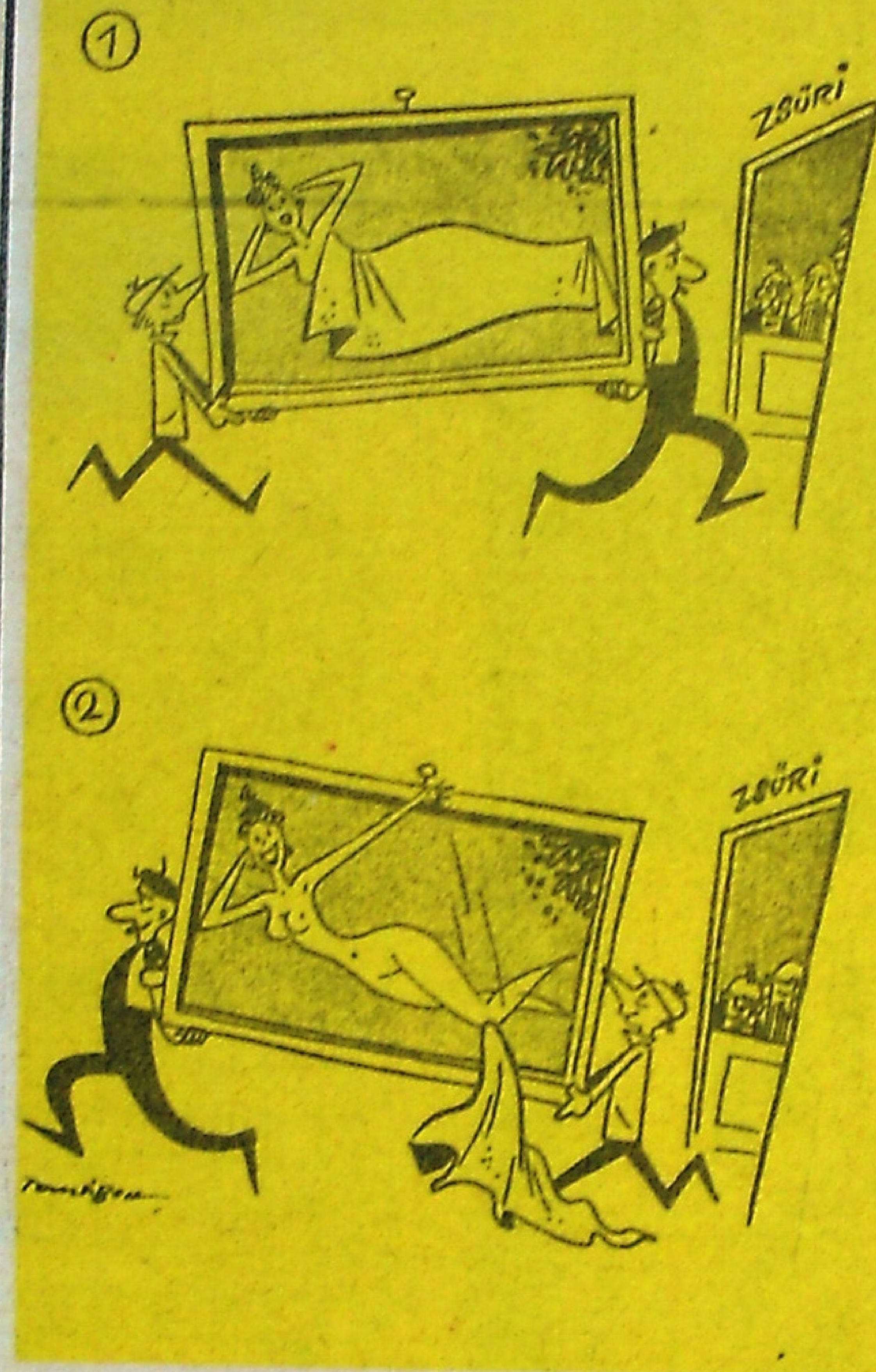
Pedig szó sem volt arról, hogy leváltják ezt a derék Ránkait, nincs is rá semmiféle ok. És hogy mégis elterjedt a híre, töredelmesen bevallom, akaratlanul is okozója vagyok. Telefonon kerestem ugyanis a Tejporgyár igazgatóját, Vödrös kartársat, s a gyár helyett véletlenül a Tejporkereskedelmit kapcsolták. S amikor a központtól Vödrös igazgatót kértem, a telefonos kartársnő szinte belesikoltotta a kagylóba: „Jaj, istenem, új igazgatónk van!?" Ez a hír száguldott aztán végig a Tejporkereskedelminél, s ezért hívtak fel engem a dolgozók, s ezért tiszteltek meg érdeklődésükkel.

Alig tudtam lecsillapítani a kedélyeket. De hát én igazán nem tehetek arról, hogy a Tejporkereskedelminél ilyen idegesek a kedves kartársak.

TONCZ TIBOR

Munkácsy-díjas grafikusművész, a Ludas Matyi egykori művészeti szerkesztője, 75 évvel ezelőtt született. Néhány régi rajzának újraközlésével emlékezünk a kiváló karikaturistára.

FURFANGOS AKT

EBADTA AZ ÁLLATKERTBEN

– Vedd át gyorsan, most senki sem néz ide!...

SZÍNHÁZI BUKÁS UTÁN

Múzsa: Úgy látszik, mégis inkább a homlokodat kellett volna megcsókolnom...

SZAKÉRTŐ

– A nő rendkívül tehetséges!...

TÉVES KAPCSOLÁS

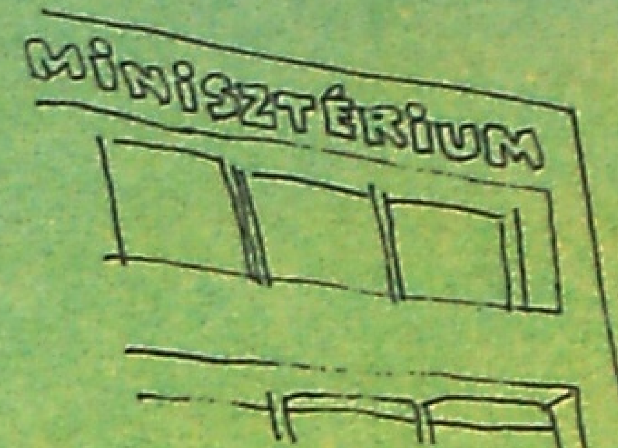
– Mondom, hogy nem italbolt! Magánlakás!

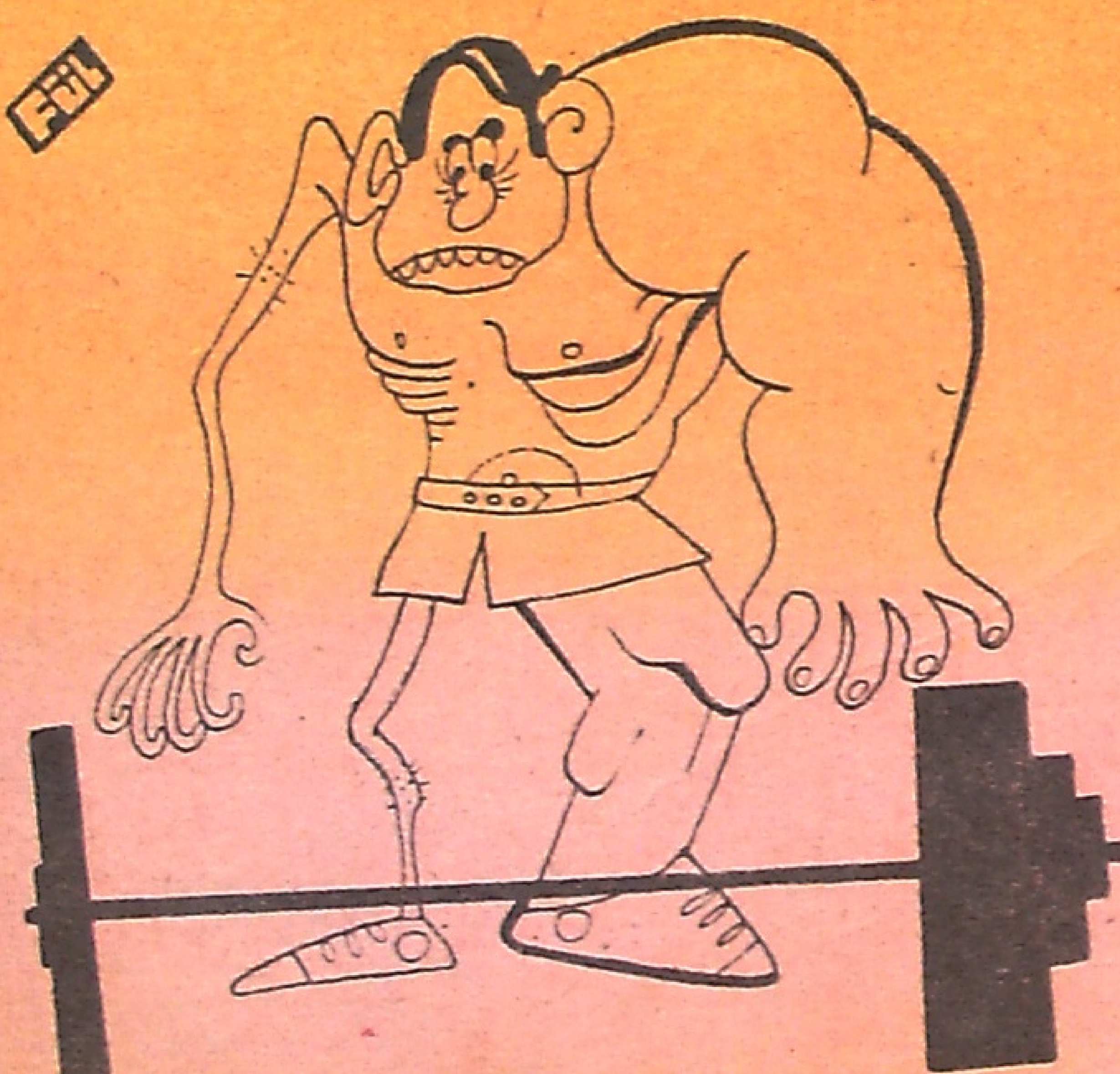
IZOMERŐ

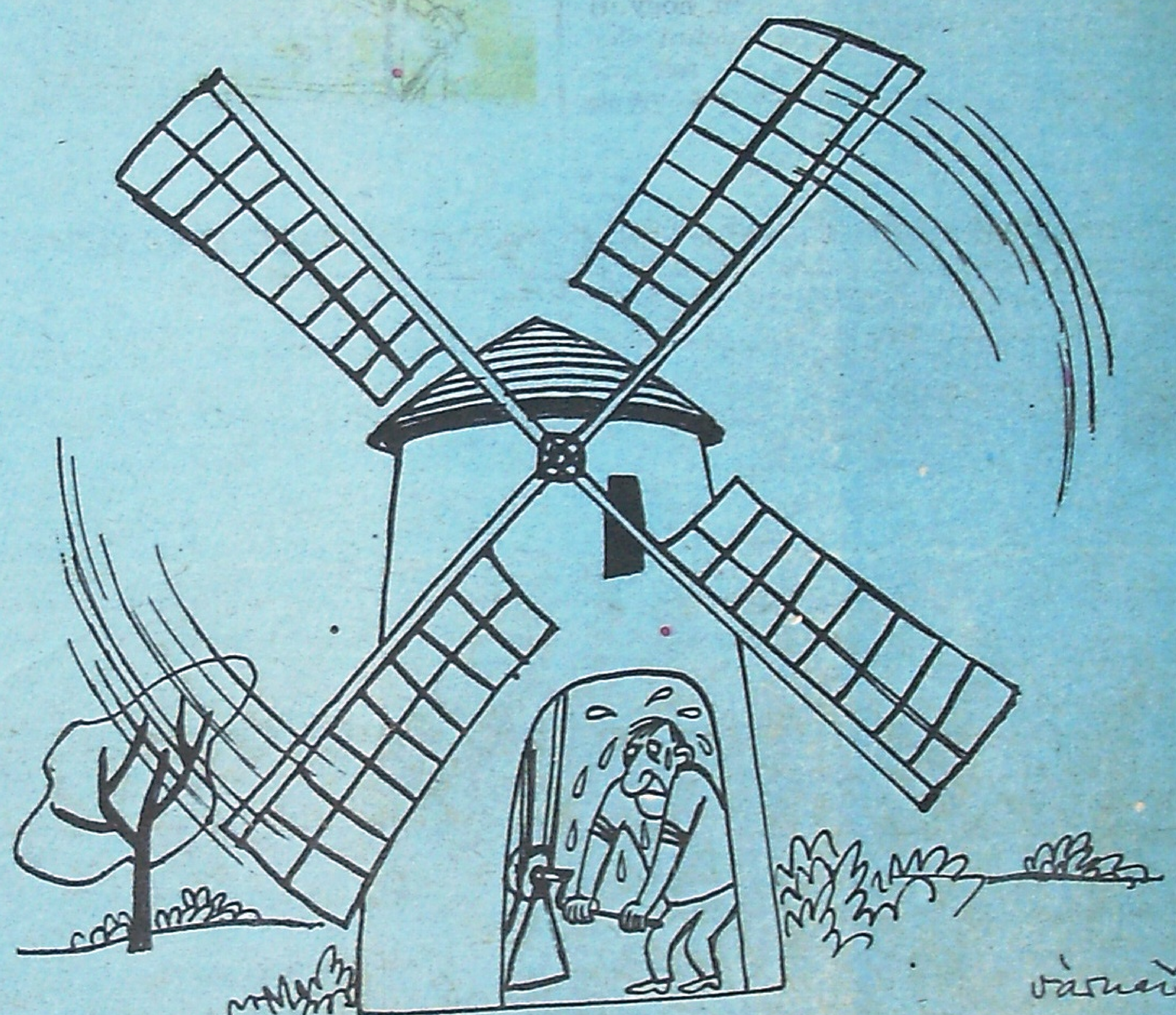
BRENNER, HEGEDŰS, FÜLÖP, VÁRNAI, LEHOCZKI, DALLOS

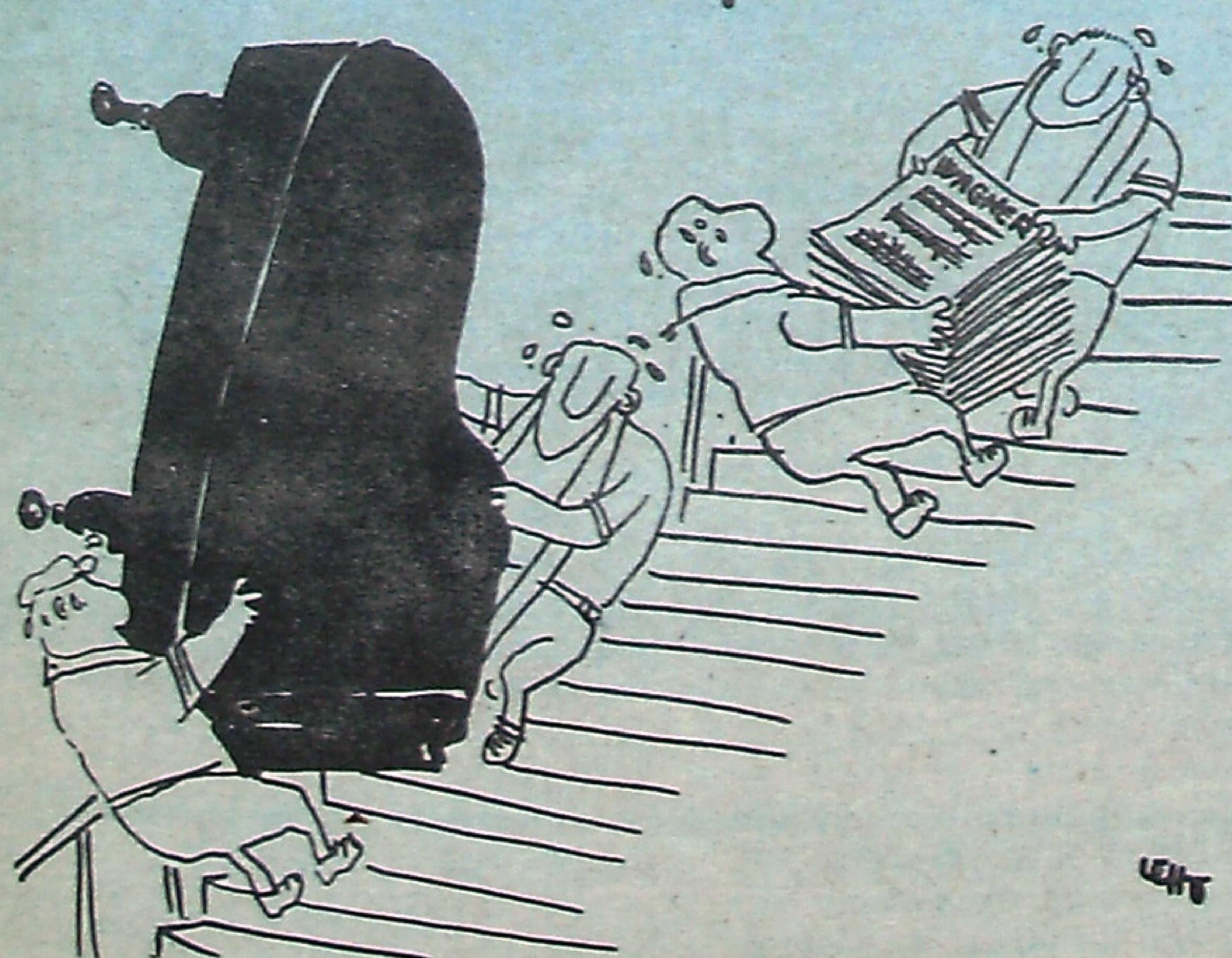

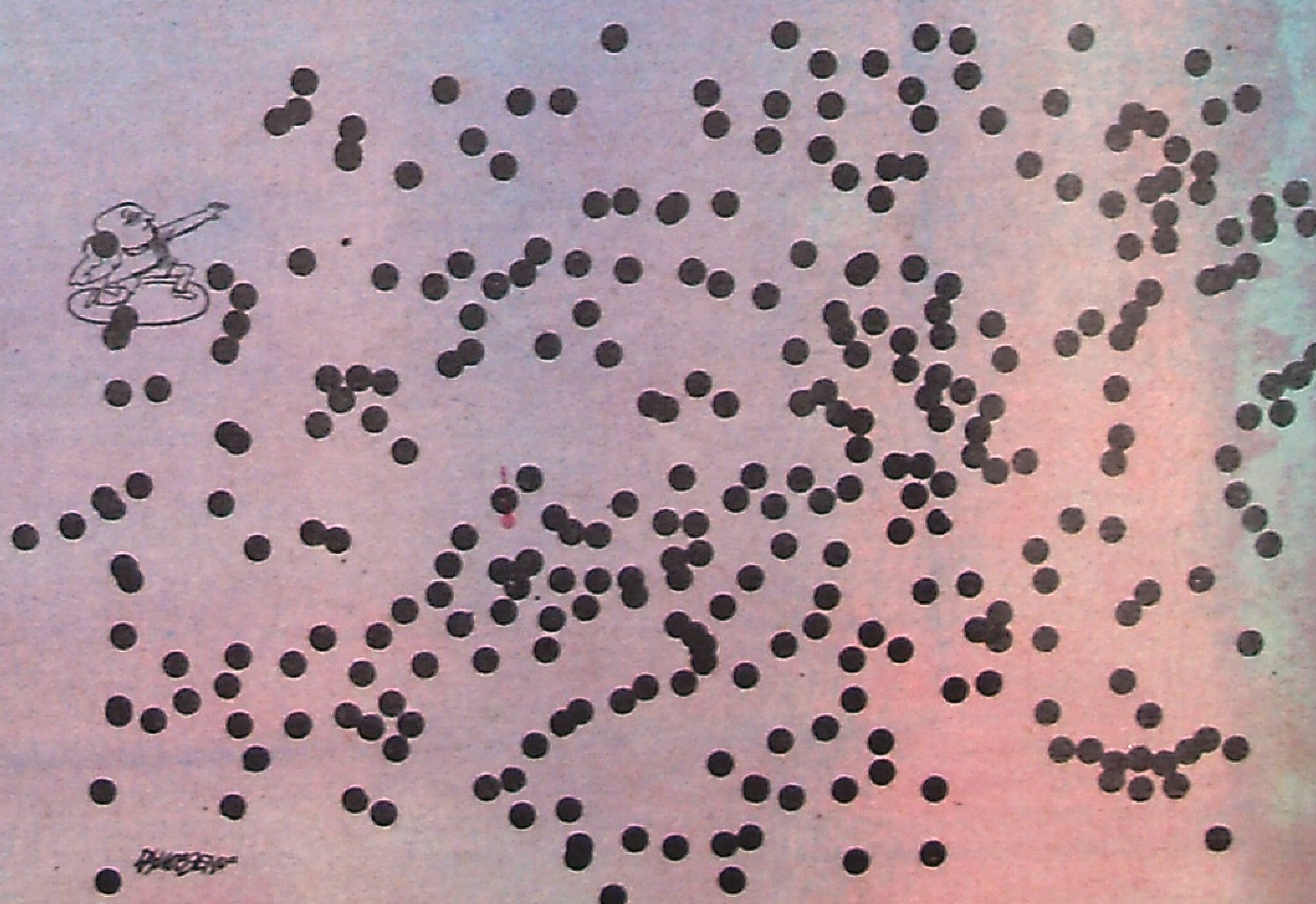

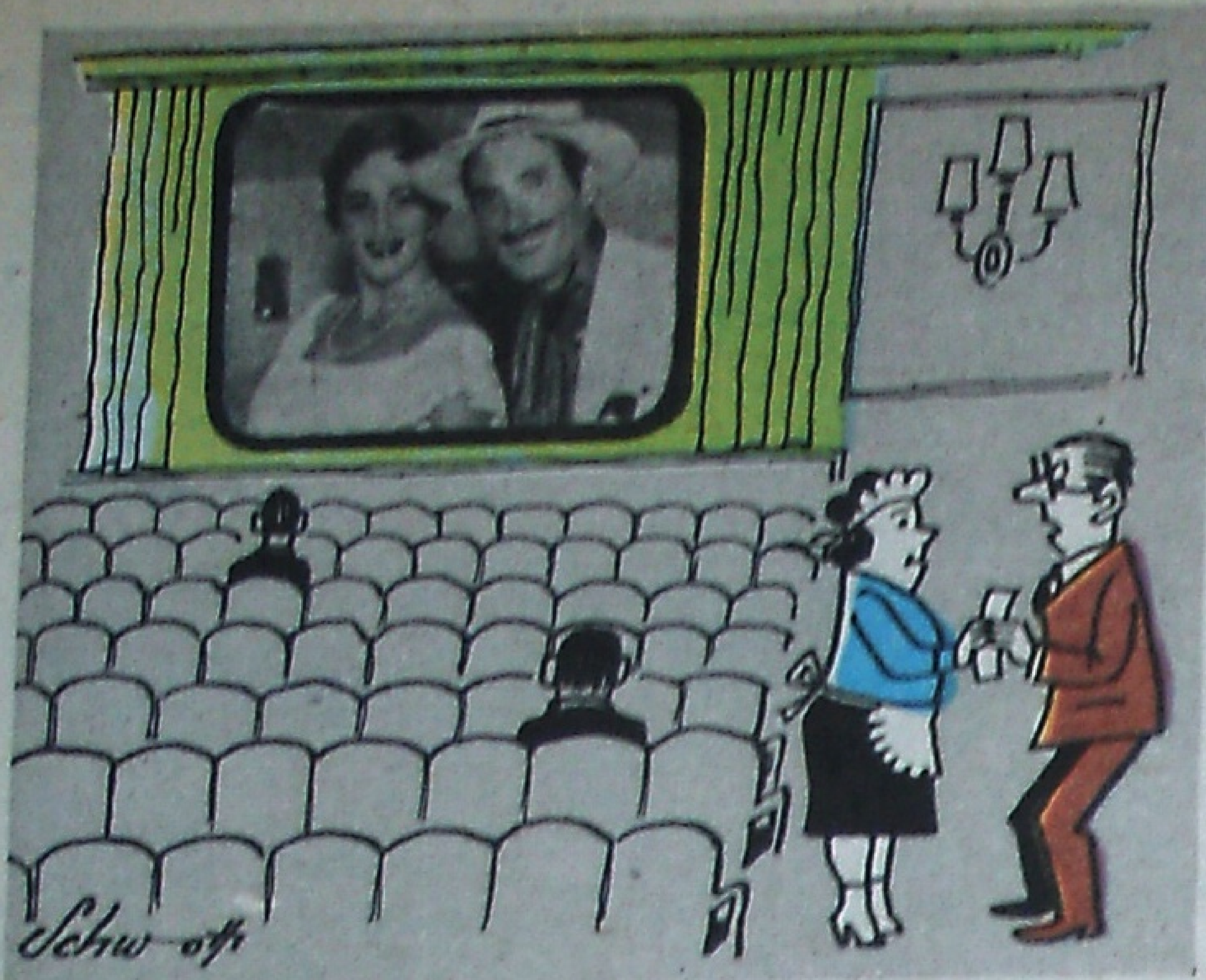

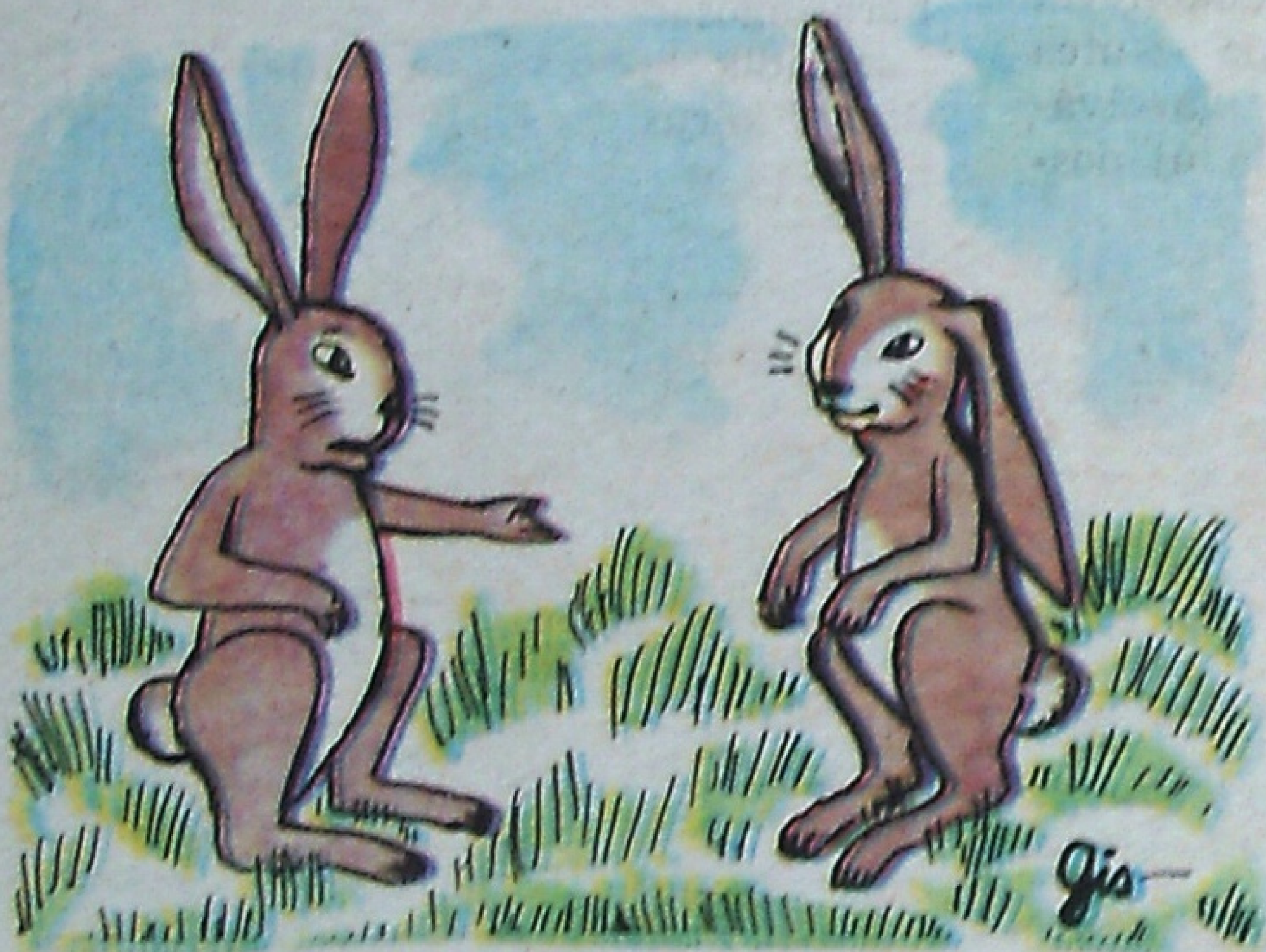
– Egy kicsit elkéstem!
– Nem zavar senkit!

VILMA NÉNI

– Ugye, hogy kár volt bizalmatlankodni, Mariskám, most visszakapjuk azt az egy órát!

NYUSZIMESE

– Hát te csak fél füllel figyelsz?!

RÍMHÍREK

UTÓSZÓ

Nyári vásár volt már megint,
Erre sok pénzt kiadhattam,
Nyári cuccot is kínáltak,
De nyarat csak alig kaptam.

HÜVÖS SOROK

A gyorsan jött lehűlésnek
sok a telitalálata,
Több nyári szerelmespárnak
Hűlt le már a kapcsolata.

TECHNIKAI TUDÁS

Egy papucsférj panaszkodott:
A gyanúmat el nem fojtom,
Úgy érzem, hogy nejem engem,
Mint egy ajtót, becsap folyton.
Számít arra, hogy rászedhet,
Megvan ehhez minden bája,
Na és fejlett az ámítás-
És számítástechnikája.

VASÁRNAPI KIRÁNDULÁS

Pap-szigeten sört vert csapra,
Hogy ott töltsön sört és napot,
De az idő rossz lett, gyatra,
Otthagyott hát csapot, Papot.

Hidvéghy Ferenc

– Először úgy volt, hogy engem mindjárt a vezetőképző iskolába iratnak be . . .

– Hagyjuk ezt, Ritácska, annyi ilyet láttam már az utóbbi időben a televízióban!

TRIBÜN

A *Gulf Mirror című fülöp-szigeti lap egy kemping-vetélkedő kiírását ismerteti. Szó szerint idézzük.*

„A győztes az a hölgy lesz, aki a legtöbb patkányfarkat tudja bemutatni. A legjobb versenyzők között hálózsákokat, gumimatracokat és rovarirtószereket sorsolunk ki. A versenyzőknek a patkányt ki kell irtaniok és a farkát meg kell szárítaniok. A szárított patkányfarok egyszersmind belépőjegyül szolgál a sorsolás alkalmával rendezett táncos teára is."

Brian Clough, az angol futball szókimondó embere jelentette ki egyik menedzserkollégájáról:

— Ez az ember nemcsak úgy hazudik, mint a vízfolyás, de még a forrásait is megnevezi . . .

Az amerikai baseball-liga megszavaztatta a játékosok feleségeit: ki a legszebb legény a bajnokságban? Debbie Honeycutt, a „szépségverseny" győztesének neje így nyilatkozott az eredményhirdetés után:

— Némi zavart okozott, hogy nem mondták meg, miként értékeljünk. Derékon felül, derékon alul, vagy is-is . . .

Az Arsenal játékosügynöke elment a vidéki kiscsapat meccsére, hogy megfigyeljen egy tehetségesnek ígérkező játékost. Negyvenöt perc elteltével a játékvezető sípolt, a csapatok az öltözőbe vonultak, az ügynök meg átugrott a szomszédos kiskocsmába, hogy felhajtson egy pohárkával. Amikor negyedórával később visszatért volna, a pályát üresen, a kaput zárva találta. Hosszas nyomozás után jött rá, hogy — a második félidőre érkezett . . .

Pete Redfern, a Minnesota játékosa egy teljes órán át csapnivaló teljesítményt nyújtott, míg végre lecserélték. Arra a kérdésre, hogy miért várt ilyen sokáig a cserével, Gene Mauch, a klub edzője így felelt:

— Féltem, hogy megfojtom, ha leül mellém a kispadra . . .

(p. p.)

AZ OLVASÓ OLDALA

KABA KÖVE

Ha megkérdeznénk egy hithű mohamedánt, mi is az a Kaba, rögtön ráfelelné, hogy a híres kő, amely az égből szálla alá, s amelynek látására a világ minden részéből Mekkába zarándokolnak a hadzsik. A szent követ zarándoklatuk során megérintik és megcsókolják.

Ha megkérdeznénk egy hithű magyar ateistát, hogy miről híres Kaba, azonnal rávágná: Ott gyártják azt a kőkemény porcukrot (jó vicc, inkább nevezhetnénk kőcukornak), amelyet alig lehet szttörni. Nem fog ezen „ágyú, gyilok, úri bitangság", de még kalapácscsal sem lehet porrá törni, csak apró darabokra.

A cukorgyáriak a cukor mellett a gyár indulása után magyarázatot is gyártottak, miért nem olyan a porcukor, amilyennek évtizedek óta megszoktuk. Kezdetben nem állt össze kőtömbbé, csak kis csomókba, amelyek viszont vízben alig oldódtak föl. Több keményítőt tettek bele, nehogy egészen összeálljon. Úgy látszik, később elhagyták a keményítőt, merthogy most egészen összeáll.

Ezek szerint választhatunk, vagy kőtömbökben, vagy alig oldható kis rögökben kapjuk a porcukrot. Igen ám, de nem is kell túl messzire mennünk vissza hazánk történetében, hogy valódi, por alakú porcukorra leljünk. Még ama bizonyos ötvenes években is valódi por volt a porcukor. Hogy csinálták, nem tudom. Lehet, ez a személyi kultusz porhintése volt.

Nem részletezem, mivel, milyen eljárásokkal tesszük élvezhetővé kicsiny háztartásunkban Kaba kőcukrát. Azt tudom, hogy az igazi Kaba-követ már jócskán megkoptatták a hívők rituális érintései és csókjai. Talán a kabai porcukrot is így kéne felaprítani?

Gőz József

BUDAI NAGY ANTAL A PIROSKA UTCÁBAN

Három éve múlt, hogy a tanács a Budai Nagy Antal utcából a mi kis utcánkat leválasztotta és az utca két végére kirakták az új nevet: Piroska utca. Ám egyéb azóta sem történt, ha csak az nem, hogy most már *két* Budai Nagy Antal utca van. Mert a tanács a mi utcánkkal párhuzamosan kiegyenesítette a Budai Nagy Antal utcát és így annak a számozása is azonos a mi régi számozásunkkal. Ebből nekünk rengeteg bosszúságunk származik, mert az igazolványunkban még mindig a Budai N. A. u. szerepel címként, a tanács is így küldte ki még az idei adókönyvet és három év óta nem intézkedik az utca átszámozásáról, sem arról, hogy igazolványainkat hivatalosan átírják. Ha új postás van, megy a levél a másik Budai Nagy Antal utcába, ahonnan a lakók vagy áthozzák, vagy nem. Ugyanilyen zavart okoz a Piroska utca levélcímzése is. Többszöri sürgetésre a tanács azt válaszolta: legyünk türelemmel, majd a választások után. Minthogy régesrégen az országgyűlési választások után vagyunk, tűnődöm: a Carter—Reagan, esetleg a Schmidt—Strauss-féle választásokra gondoltak, vagy — az 1985-ben esedékes magyar választásokra?

Molnár Árpád
Debrecen, Budai Nagy Antal u. 160,
vagy Piroska u. 160. 4033

MOZI UTÁN, ESTEFELÉ...

Igazán nem volt még késő: este ³/₄8, amikor kijöttem a Corvin moziból, velem a feleségem és két gyermekünk. A szemközti Körúti sörözőbe tértünk be, hogy megvacsorázzunk. Elöl foglalt asztalok voltak, hátul a 8—10 üres közül a legközelebbihez mentünk, de a felszolgáló gyorsan szólt: le ne üljünk, mert ott nem szolgálnak fel. A szomszédos Magyar Csárdába vonultunk át: egy pincér és két zenész már az utcán üdvözölt minket, ott levegőztek, bent csupán két vendég ült egyetlen asztalnál. Leültünk, húsz percig vártunk, de a kutya sem hederített ránk. A gyermekek egyre éhesebbek lettek (mi is), távoztunk. Igaz: kimenetkor is barátságosan köszöntek nekünk. Végül a harmadik helyen, a Népszínház utca és József körút sarkán levő önkiszolgálóban sikerült gyors vacsorához juttatni magunkat, de elég gyenge minőségben és ahhoz képest jó drágán. Innivaló egyáltalán nem volt, csőrepedésre hivatkoztak, különös, hogy a Colát, a gyümölcslevet, az ásványvizet a csőrepedés miben akadályozza? Megpróbáltunk italt fogyasztandó a Nemzeti cukrászdába átmenni (ahová az önkiszolgálóból küldtek minket), de ott 7 perccel 21 óra előtt kizavartak minket, mert gyermekeket 21 óra után tilos kiszolgálni. Hát így mulat egy család Pesten, az inkább vendégűző, mint vendéglátó-marasztaló ipar jóvoltából.

Mátyás Elek
Bp. Csáktornya u. 3. — 1142

MÉRLEG A MÉRLEGEN

Hét éve kezdtem el járni a Rudas fürdőbe, akkor még két mérleg volt, szimmetrikusan elhelyezve az uszoda két oldalán. Akit nagyon érdekelt a testsúlya, mindkettőre ráállhatott, aztán totózhatott, melyiknek higgyen, minthogy soha nem mutatott egyformát a kettő. Kis idő múltán az egyik mérleg kiselejteződött, végleg javíthatatlannak bizonyult, sebaj, mondtuk mi, törzsvendégek, elég lesz nekünk a másik is. A nyár közepén, 1980. július végén elromlott ez az egy mérleg is, e sorok nyomdába adásakor szeptember közepét írunk, de még mindig nem javult meg. Kérdem az úszómestert, mi a helyzet? Meg a probléma? Mondja: ő minden héten egyszer jelenti a felettesének, hogy a mérleg rossz. A vállalat (a Fürdőigazgatóság) szerelője ugyancsak hetenként egyszer kijön, megnézi, megjavítja (?) és ennek eredménye tart egészen addig, amíg valamelyik vendégnek ismét bennmarad a pénze anélkül, hogy a súlya láthatóvá válnék a mérleg skáláján. Ez a „javítást" követő órákban (nem napokban, órákban!) mindig bekövetkezik. Így megy ez, két hónapja. Érthető, ördöngös gép egy ilyen mérleg, alig néhány napja, hogy feltalálták, persze, hogy nem értünk még a csínjához-bínjához, ugye? Kérem az úszómestert, mondjon azért valami vigasztalót . . . Azt mondja: a hajszárító gépek, amelyekbe nem kétszer húsz fillért, hanem egyszer két forintot kell bedobni, hogy működjenek, ugyancsak állandóan elromlanak. Talán egy picikét kevésbé sűrűn.

Így már más! Ha a hajszárító gépek is . . .

(bt)

TANÍTJÁK — PEDIG ROSSZUL TUDJÁK A KRESZ-T

Az általános iskola negyedik osztályába járó gyermekem Környezetismereti munkafüzetének 74. oldalán megdöbbenten nézegetem a KRESZ-táblákat. Az a legkevesebb, hogy a jelzőtáblák nem az előírt színekben pompáznak. De például az *Állj! Elsőbbségadás kötelező* vagy a *Hangjelzés tilos TÁBLÁT* 1976. január 1-e óta az új KRESZ nem alkalmazza — akkor minek szerepel még 1980-ban is abban a tankönyvben, amelyet 1979 szeptemberében adott nyomdába öt szerzője és három szakbírálója? Ezt a két jelzőtáblát a munkafüzet a 98. oldalon ismét közli, sőt, a hibát azzal tetézi, hogy a korábban hatályban volt *Állj! Elsőbbségadás kötelező* táblából kihagyta a STOP feliratot. 1979-ig 16 kiadást ért meg ez a munkafüzet, azoknak, akik írták meg akik oktatnak, hogy-hogy nem tűntek fel ezek a hibák?

Dr. Urbán Nándor
Miskolc, Hoffmann O. u. 29
3530

TÜCSÖK ÉS BOGÁR

Homokkal védett madártojás

A fehér mellényű *homoki lile* (Charadrius marginatus) Nyugat-Afrikának az emberi településektől távol levő, forró, homokos vidékein él. E madárfaj arra az időre, amíg fészkéről eltávozik, rendszerint homokkal fedi be tojásait, s ezáltal védi őket a hőmérséklet ingadozásaitól. Képünkön három homokba rejtett tojás látható. A homokba kátránytörmelék is vegyül, jóllehet a legközelebbi lakott település a madarak fészkelésének helyétől több száz kilométernyire van. (*Wildlife*)

Alaposan elrejtette. A képen tisztán látható, hogy a képen sem látható.

(Az Élet és Tudományban észlelte Kahut János, téglási olvasónk)

● *ERDŐTŰZREKORD. Kanadában 1929 óta az idén voltak a legnagyobb erdőtüzek. Ottawában a környezetügyi minisztérium közölte: április 1. és július 31. között 4,73 millió hektáron pusztítottak lángok. Július végéig 8089 tűzesetet jelentettek. Az erdőtüzek 90 százalékát emberi gondatlanság okozta: rosszul eloltott tábortüzek, vonatból kidobott égő cigaretták. 20 százalékát pedig villámcsapás.*

Tűzvésztúlteljesítés!

(Az Esti Hírlapból ollózta Enyedi Gáborné)

Jegyek igénvelhetők a Művelődési Központ jegypénztáránál.

Belépés díjtalan

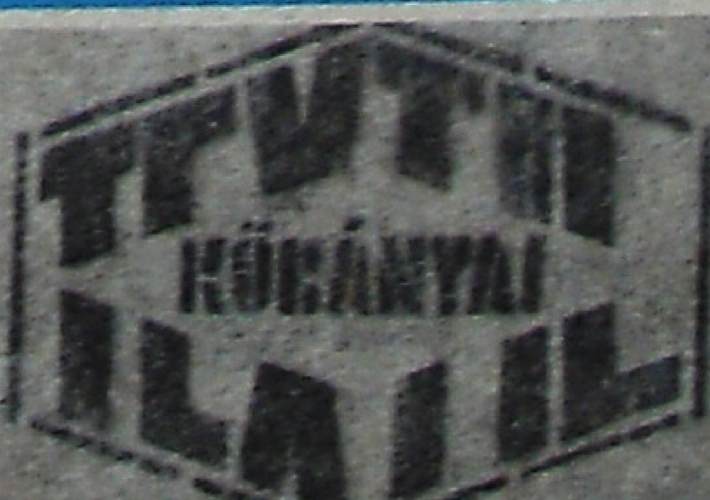
A fel nem használt potyajegyeket a pénztár ingyen visszaváltja

(A Mezőkövesdi Folklór Fesztivál meghívójában észlelte Hoch István, kalocsai olvasónk)

gépgyártó üzem közreműködésével már sikerült megvalósítani a mák teljes gépesítését, a vetéstől a betakarításig. Ez is hozzájárult ahhoz a

Következő lépés: a mákostészta tranzisztorizálása

(A Képes Újságban találta Babusa Sándor)

Elmélyült szanszkrit tanulmányok eredményeképpen sikerült megfejtenünk: Kőbányai Textil.

(Feledi Sándor felvétele)

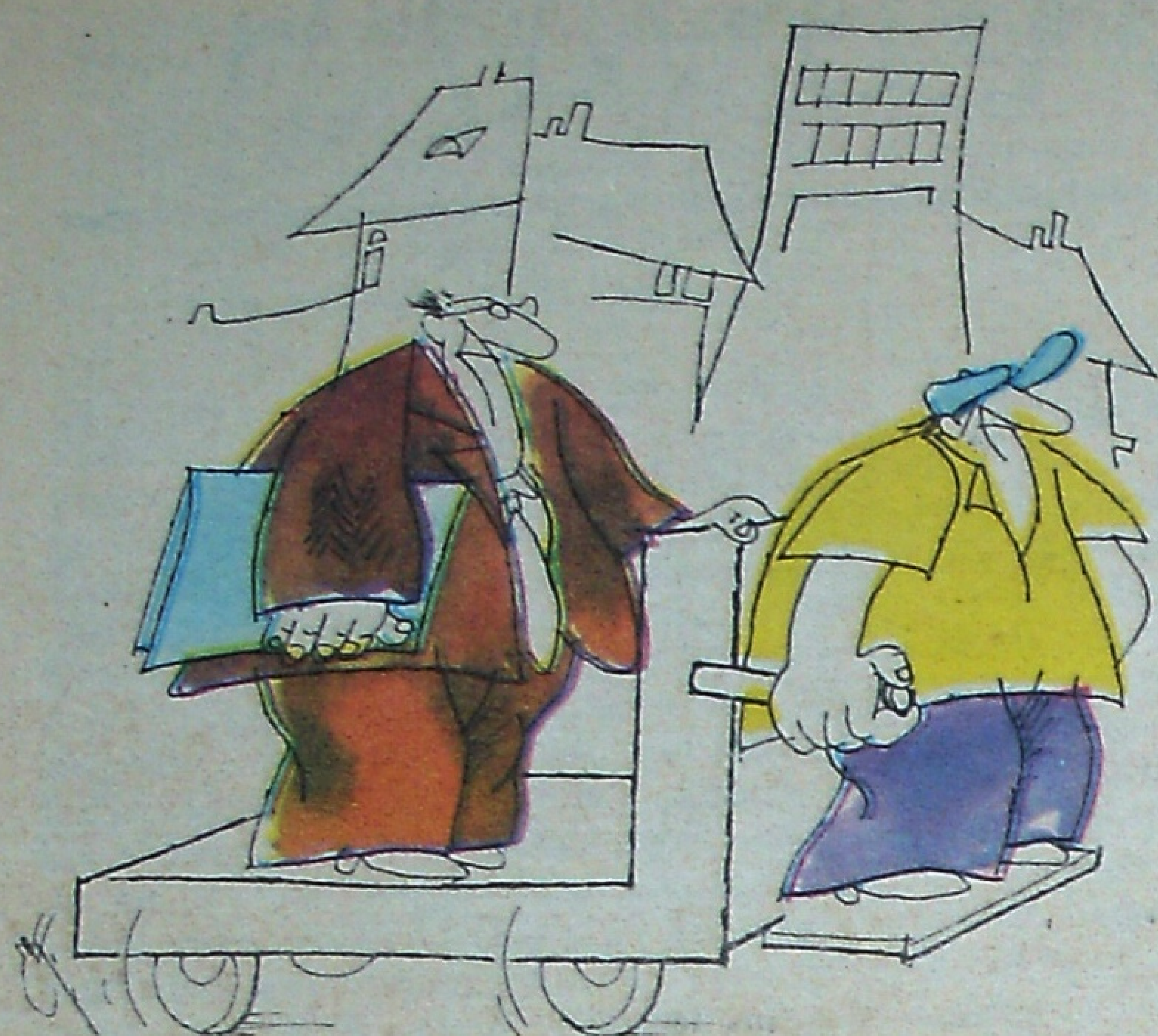
lyeztek, részvétükkel bánatunkban osztoztak. Külön köszönetet mondunk a békéscsabai kórház belgyógyászati osztály orvosainak és ápolóinak áldozatkész munkájukért.

A gyászoló család

Azért ebben van valami hátborzongató!

(A Békés megyei Népújságban találta Ifj. Vitéz László, békéscsabai olvasónk)

ÜZEMLÁTOGATÁSRA INDUL AZ IGAZGATÓ

— Mit ér, hogy vadak vagyunk, a kutyáknak minden félévben van kiállításuk!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

A tanító bácsi megkérdezi Pistikétől:

— Tudod-e, fiam, hogy miért kel ki a kiscsirke a tojásból?

— Mert fél, hogy őt is belefőzik.

MINTÁS TRIKÓ

VÁLASZTÉK

— Melyik házban szeretnének lakni?

MŰVELŐDNI JÓ!

— No, Terepkei, mit olvastál a nyári olvasótáborban? — kérdezte Elégia, a magyartanár, a vakáció utáni első irodalomórán.

— Tanár úr, mi arra nem értünk rá — felelte sértődötten Terepkei, miközben farmernadrágja szárát rojtozta.

— Valóban egy sort sem olvastatok? — hitetlenkedett Elégia.

— Most jut eszembe, hogy igen. A táborrendet el kellett olvasnunk.

— Akkor mit csináltatok ott két hétig? Azt olvastam az újságban, hogy egy ilyen olvasótáborban hasznosan töltik az időt. Például „múltnap"-ot tartottak, ahol régi idők kultúrájával ismerkedtetek behatóan?

— Természetesen, ez magától értetődő. Egy szenilis pszichológus vezetésével ismerkedtünk a századforduló imperialista Magyarországának hétköznapjaival.

— Finánctőke, extraprofit, Gavrilo Princip? — tudálékoskodott Elégia, aki büszkén viselte a gúnynevét.

— Olyasmi — vágta rá Terepkei. — A vén pszichopata mesélt a boszniai családi kastélyukról, a csodálatos békeidőkről, a szolgabíró neveltlányával való palotázásról, ébenfa ládikókról, emlékkönyvekről, orfeumokról, agárversenyekről, és Tisza Pista kamásnijáról. Ezt tudtuk meg a századelő magyar monopolkapitalizmusának mibenlétéről.

— Ez igazán felemelő! Bírósági tárgyalás is volt? Azt hallottam, hogy ez divatos foglalatosság egy olvasótáborban.

— Persze. Korabeli dokumentumok alapján újra tárgyaltuk Husz János, Giordano Bruno és Dreyfus bűnperét.

— És?

— Az egykori ítéletekkel egyetértettünk. Csak Dreyfusén szigorítottunk.

— Gratulálok — lilult a feje Elégiának.

— Ha ennyire érdeklődik a tanár úr, mást is mondhatok. Lárpurlár Geyza, a szúnyogvér-festészet vezéralakja ismertetett

meg minket a művészettörténettel. Giottoról, Leonardóról, Michelangelóról és Rembrandtról bebizonyította, hogy csak ugatták a festészetet, az impresszionisták színvakok voltak, az avantgardok pedig kóklerek. Lárpurlár csak egy festőt ismer el: saját magát. Mesélt alkotói módszeréről. A Balaton partján este kifeszíti fehér festővásznát, s mögé egy gyertyát állít. A gyertya fénye odacsalogatja a szúnyogokat, s Geyza agyoncsapja őket a Művészeti Kisenciklopédiával. A szúnyogvérfoltok alkotják a művet. Legszebb képének címe: Idegenforgalmi vérkép 1980.

Fiatal irodalmárok is jártak a táborban. Asszonánc Ignác ifjú lirikus kicikizte Petőfit, Adyt, Weörest. Aztán raccsolva, selypítve elszavalta saját verseit. Elefántcsonttornyai Elek elsőnovellás írópalánta a közéleti írókat szapulta azzal, hogy az író a lélek mérnöke, s nem a gazdaságpolitikáé vagy a lakáshelyzeté.

— Még mi volt? — lihegte Elégia.

— Szociológusok, népművelők és történészek a legaktuálisabb témákról tartottak szemináriumot. Mint például: „Kropotkin filozófiája, avagy miért nincs vidéken tejjegy?"; „Vadászbombázó-kötelékek tagjainak kiscsoportos érzelmi interakciói"; „Pasolini és az öregek napközi otthona" stb.

— Ez fenomenális! — lihegte Elégia, s a krétás szivaccsal törülgette gyöngyöző homlokát. — Én is tartanék ezeknek egy beolvasótábort. De hagyjuk az egészet, fiam. Foglalkozzunk a tananyaggal. Beszélj „Az ember tragédiájá"-ról.

— Már megint az olvasótáborra célozgat, tanár úr?

— Nem, Madách Imrére.

— Ilyen nevű hapsi nem szövegelt nekünk a táborban.

Majláth László

IMPORT HUMOR

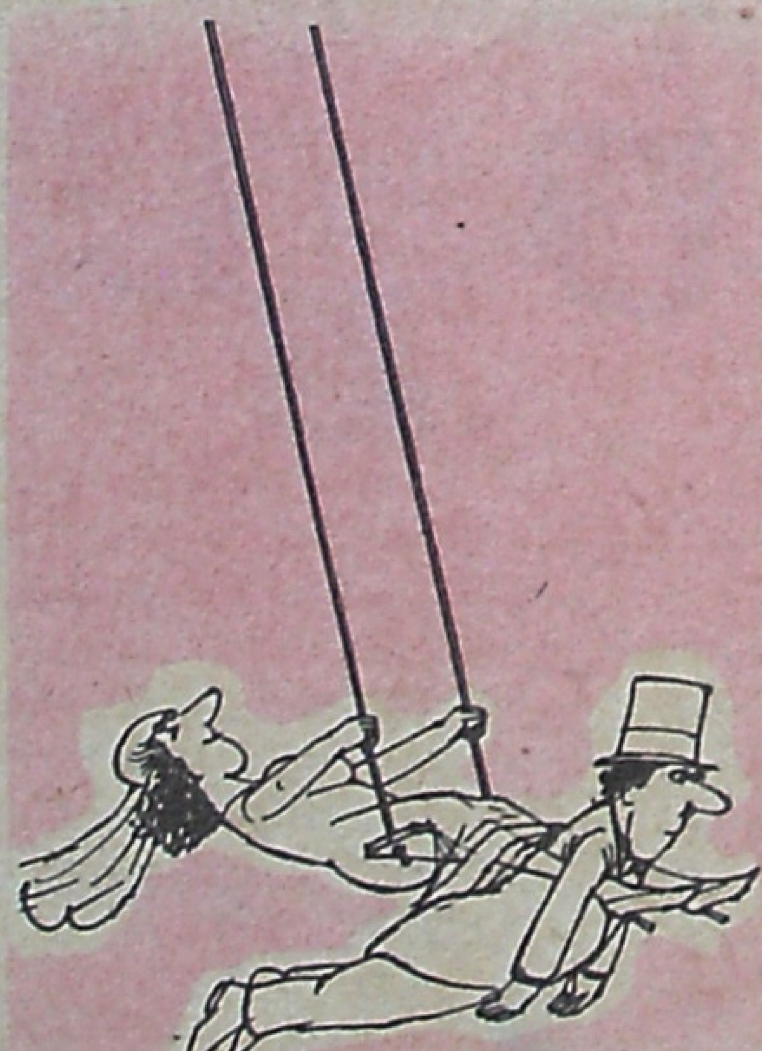
ROD STAUBER RAJZAI

FRANCIA AFORIZMA II.

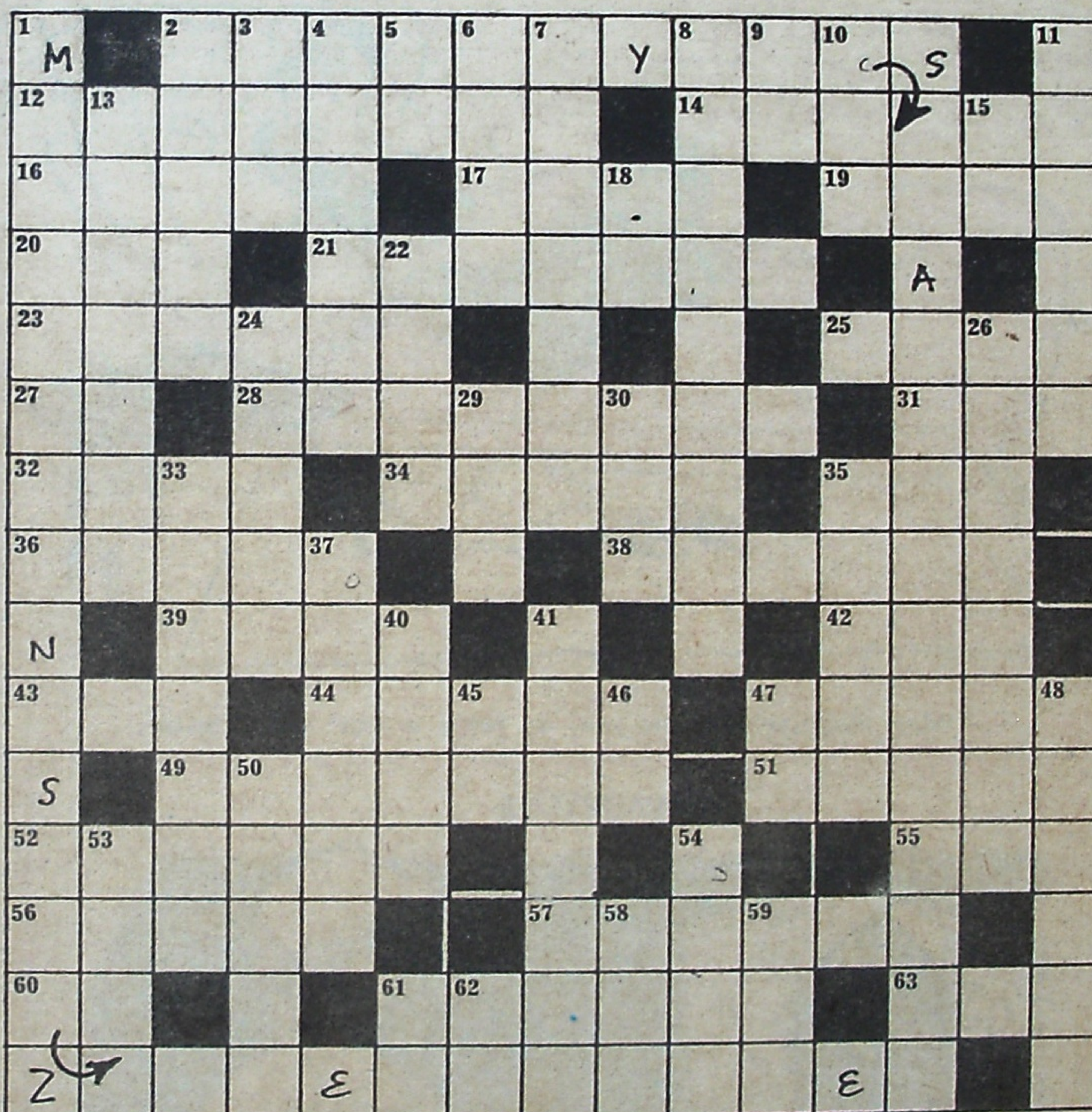
Rejtvényünk vízszintes 2. és függőleges 1. soraiban Rivarol (1753—1801) egy aforizmája található. Megfejtésül csak ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb szeptember 29-ig erre a címre: Ludas Matyi, Budapest 1977. A megfejtők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

12. A bőség mesebeli országa
14. Hatásvadászó, gyenge színész
16. Nagy német költő (1875—1926)
17. A létfenntartás egyik feltétele
19. Dupla áldás
20. Három — idegen nyelven
21. Muzsika
23. Árut propagál plakáton
25. Orrunk érzékeli
27. A. K.
28. Az angol ezüst- és aranypénz törvényes szabványa (font . . .)
31. . . . a világát
32. Becézett tanintézet
34. Nagy amerikai filmszínész volt (Spencer)
35. M. R. T.
36. Izrael népe
38. Rabszolga az ókori Spártában
39. Román aprópénz
42. Tagadószó
43. Pontosan 60 perc
44. Idegen férfinév (Poe egyik keresztneve)
47. Ebédhez készíti elő az asztalt
49. Portugál sziget az Atlanti óceánban (illatos csemegebor is)
51. Nem kési le a vonatot
52. Kissé divatjamúlt női név
55. Égitest
56. Kiváló karikaturista (Tibor)
57. A magyar lírai költészet egyik kiválósága (Lajos)
60. . . abszurdum
61. A filmsztár Brando keresztneve
63. Belső szervünk

FÜGGŐLEGES

2. Az individuális lélektan osztrák megalapítója
3. „Ilyen" szó a panasz
4. Falevél jellemzője
5. Egyiptomi napisten
6. Ádám és Éva közelebbi címe
7. Irodalmi műfaj
8. Ilyen állat a kenguru is
9. Igekötő
10. C. P. I.
11. A történelem előtti időkből való
13. A költészet egyik ágát műveli
15. A cérium vegyjele
18. Valamint
22. Az állatkerti ápoló egyik tevékenysége
24. Kitűnő költőnk (Jenő, 1907—1938)
26. Jégkorszakbeli állatrajzairól nevezetes barlang Spanyolországban
29. Azonos betűk
30. Német „én"
33. Egy háziszárnyas becses belső szerve
35. A Rajna baloldali mellékfolyója
37. Egy tévésorozat hajózó hőse volt
40. Elképzelés, ötlet
41. Kolléga
45. G. I.
46. Helyrag
47. Személyes névmás
48. Aki totózik
50. Lentebb
53. . . . in Hungary
54. Gyógyhatású anyag ismert idegen neve
58. Bádog
59. A Duna mellékfolyója
51. Rövidítés angol férfi neve előtt
62. A 39 vízsz. magánhangzói

Ludas Matyi
SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: MIKES GYÖRGY
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 142-220
Felelős kiadó: TILL IMRE

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V, József nádor tér 1. 1900.) személyesen, vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 12 Ft, negyedévre 36 Ft, egy évre 144 Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
80.2308/2-39 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. 1055
Felelős vezető: BOLGÁR IMRE
Index: 25 504
ISSN 0134—0611

EGY ELÉGEDETT APA

című rejtvényünk megfejtése:

— Micsoda remek kiszolgálás! Én a középsőt választom.

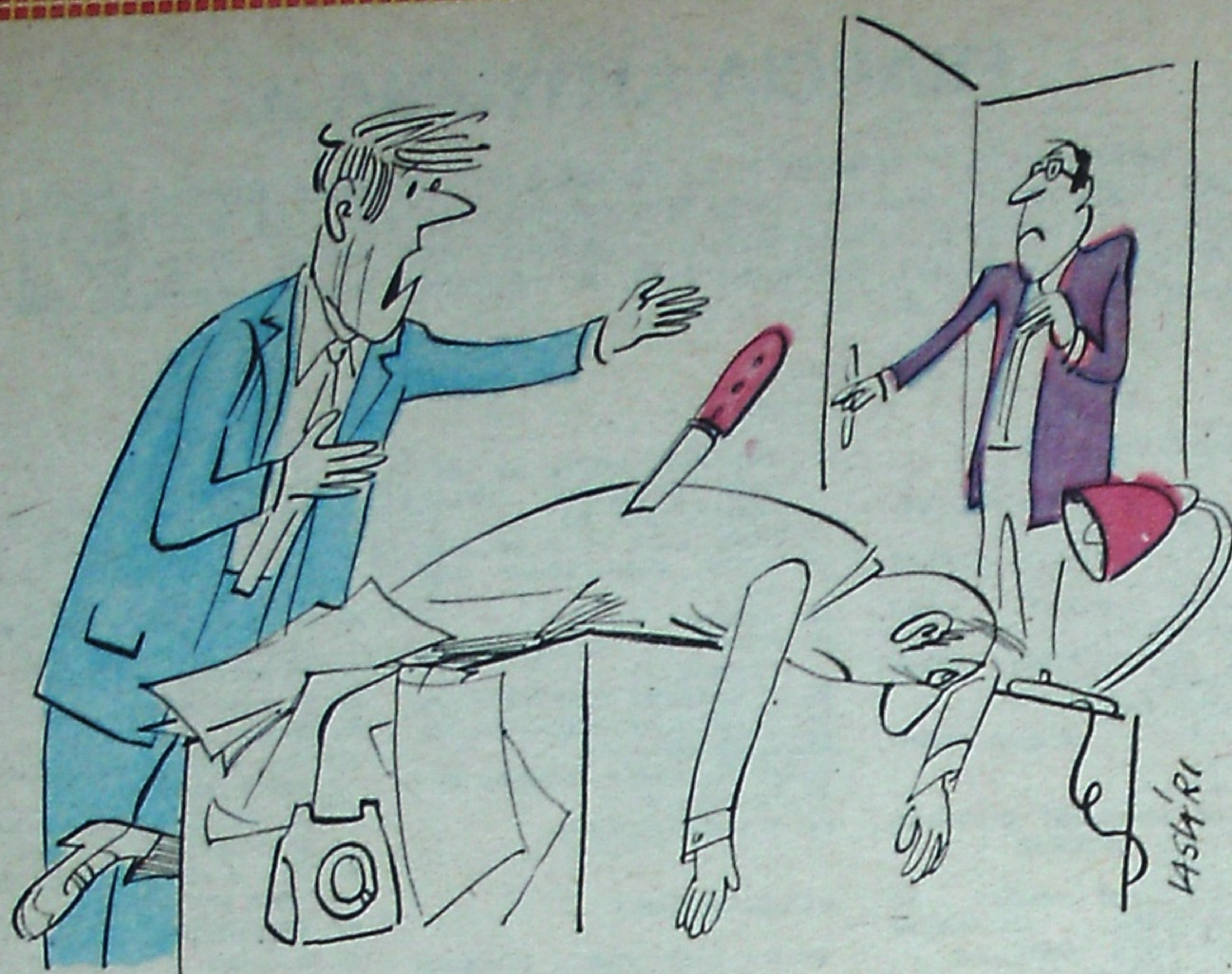
200—200 forintot nyert:

Mischák István, Bp., Kerék u. 2. 1035

Bekő Sándorné, Esztergom, Deák F. u. 59/b. 2500

Lakatos Imréné, Bp., Váci út 110. 1133

A nyereményeket postán küldjük el.

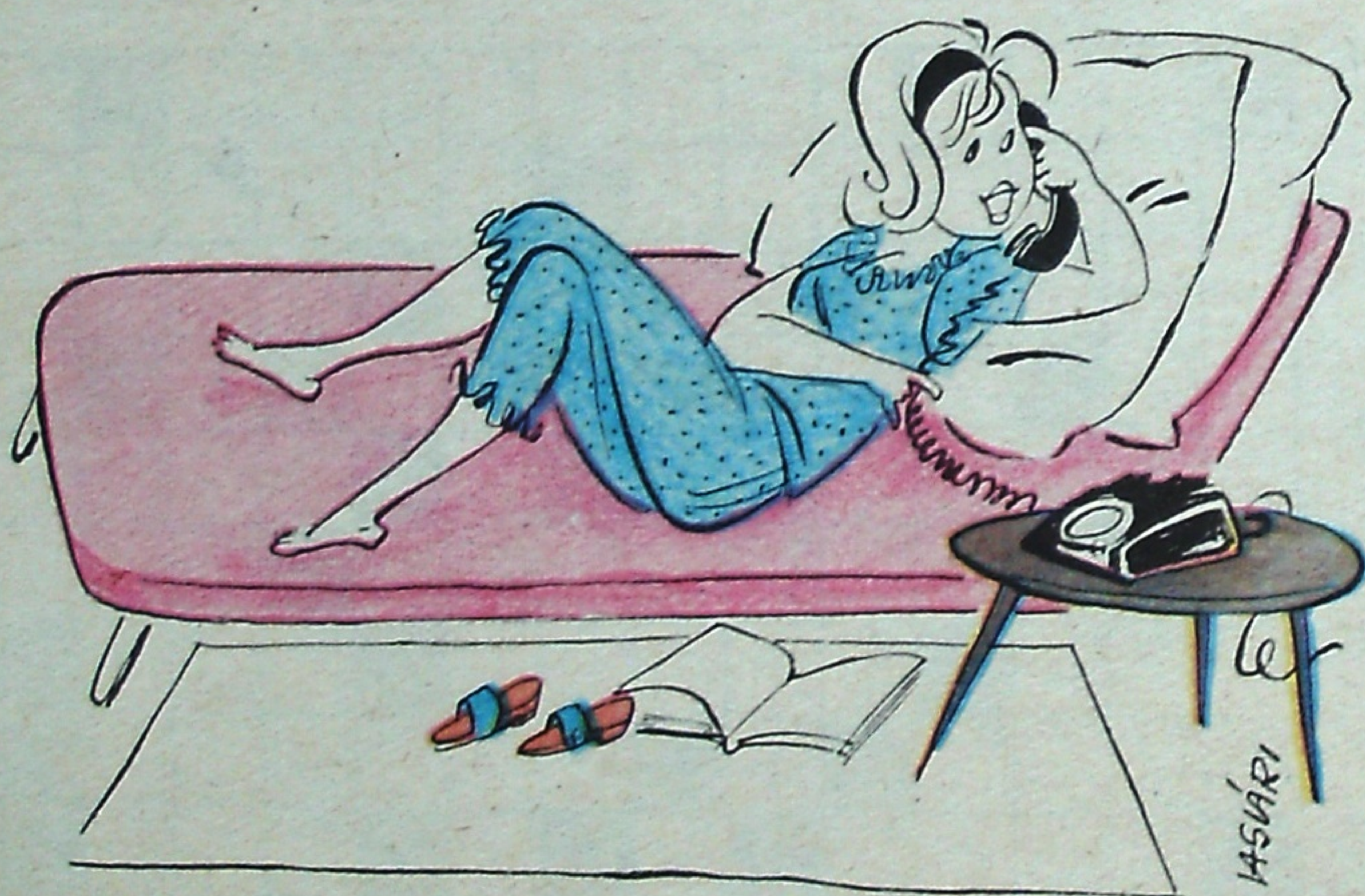
– Rémesen sértődékeny...

HÁZTARTÁSI ROBOTGÉP

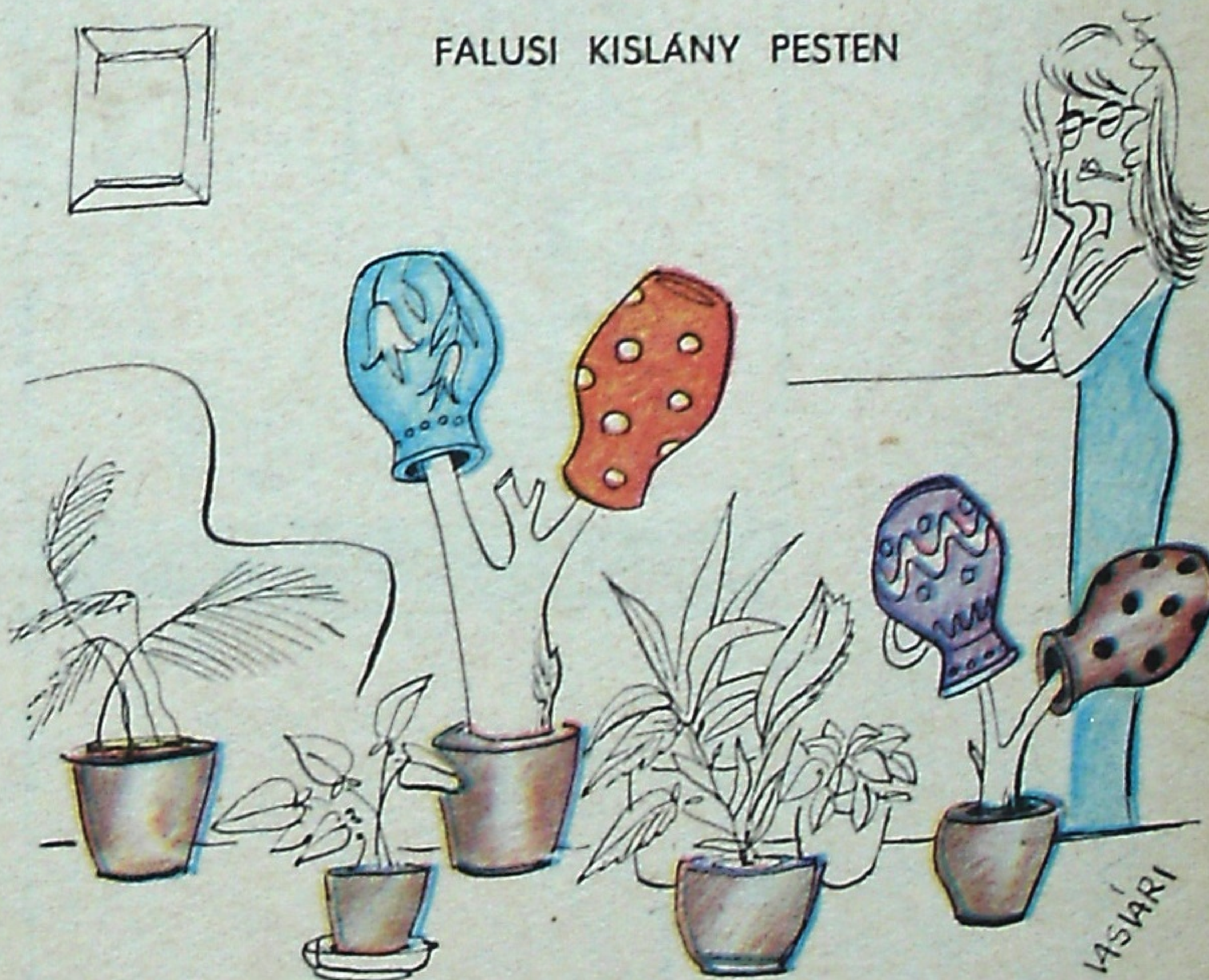
– Be kell jelenteni az SZTK-ban?...

VASVÁRI ANNA: *Női dolgok – férfi dolgok*

– Most idegösszeomlásom van, de hatra a mozi előtt vagyok...

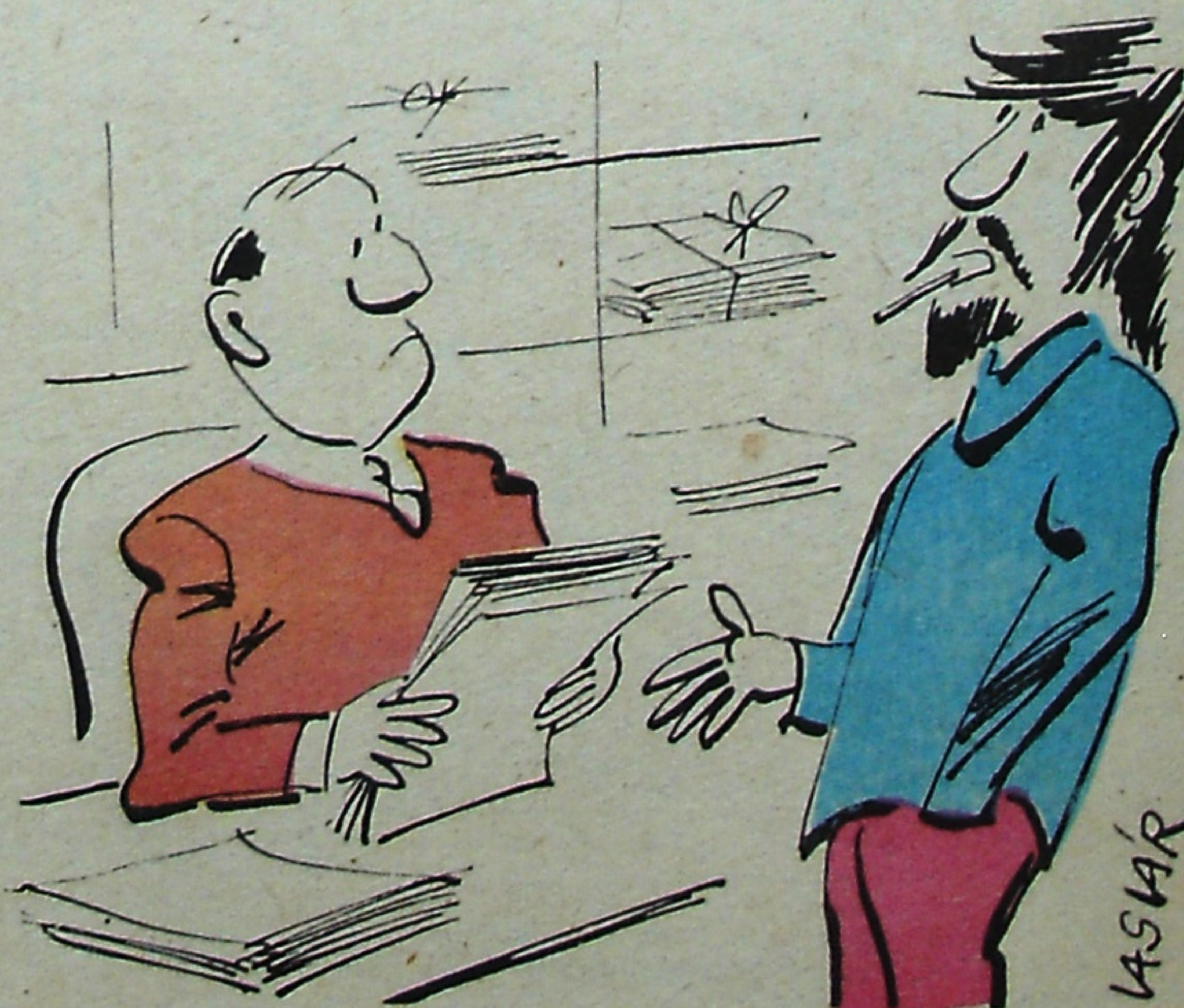
FALUSI KISLÁNY PESTEN

FORMATERVEZÉS

A MA ÍRÓJA

– Shakespeare csak írt, de nekem küldetésem van!